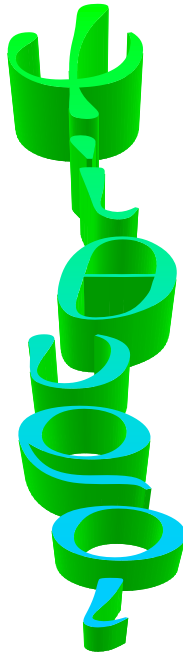

Πιπίνα Δ. Έλλη

Σύδνεϋ 2008

The artistic work on the cover
was created by the Author-Publisher
Pipina Despina Iosifidou-Elles
Copyright: Pipina D.Elles

Συγγραφέας-Σχεδιάστρια του εξώφυλλου,
Εκδότρια
Πιπίνα - Δέσποινα Ιωσηφίδου-Έλλη
Copyright: Πιπίνα Δ. Έλλη
©

ISBN 978 0 9578501 1 8

Μία εισαγωγή...

Δε θα μιλήσω για πράγματα που έχουν ήδη ειπωθεί από ποιητές, 'μεγάλους', 'μικρούς', 'διάσημους' και αντίθετα. Για ποιο λόγο άλλωστε; Όσοι ασχολούμαστε με τα τοιαύτα, τα γνωρίζουμε και δε θα ήταν φρόνιμο να τα επαναλαμβάνουμε.

Εμείς, οι νεότεροι ποιητές, και δη οι εκτός του ελλαδικού χώρου, Έλληνες, οι ζώντες δηλαδή εντός μιας από τις μικρές ελληνικές εστίες -μακρόθεν 'της Μητρός Ελλάδας', όπως μερικοί επιμένουν να επαναλαμβάνουν και με σεβασμό να τηρούν την παράδοση- έχουμε να τραγουδήσουμε άλλα τραγούδια, τα δικά μας. Αυτά αναμφισβήτητα είναι συνονθύλευμα αισθημάτων, ανθρώπου εν πρώτοις, Έλληνα δεύτερον και εκτός της Εστίας του τρίτον.

Μερικοί από εμάς δεν ζήσαμε ίσως πολέμους, δεν τραγουδήσαμε ίσως λευτεριές

από πρώτο χέρι, δεν ζήσαμε λιμούς, λοιμούς ή κατατρεγμούς, στην Μαμά Ελλάδα του Βόρειου ημισφαιρίου, και χωρίς αμφιβολία... όχι στην μικρή Ελλάδα της Αυστραλίας.

Χωρίς να είμαστε μέτοχοι του Καρυωτακισμού ή να κομματιζόμαστε όπως έκαναν και εξακολουθούν να κάνουν αρκετοί, εξιδανικεύοντας θεωρίες και κατά το σύνθημα και συμφέροντα, χωρίς να μιμούμεθα τη διάσημη Σχολή της γενιάς του '30, ούτε να κολλάμε στην υπερεαλιστική Σχολή του Εμπειρικού, που με στόμφο υιοθέτησε ο Εγγονόπουλος, απλά γράφουμε στίχους, 'ποιούμε', ανάμεσα σε άλλα λογοτεχνικά είδη. Ίσως ακόμη να ανήκουμε στην μερίδα εκείνων που προτιμήσανε τη **Στροφή** του Σεφέρη, και την υιοθέτησανε ως ένα βαθμό, όπως κατά προσέγγιση έκανε και ο Ελύτης. Ο Καβάφης παραμένει φωτεινός στο μονοπάτι του της οικονομίας των επιθέτων και γενικά της λεκτικής στωϊκότητάς του -και τα δύο στοιχεία εντείνουν, υπογραμμίζουν τα μηνύματά του-, και ο Σικελιανός, κρατά το 'ίσο' στην

πολιτισμική κληρονομιά μας: δηλαδή την Ελληνικότητα και την Ορθοδοξία.

Η **ποίηση** οφείλει να υψώνεται στη σφαίρα της αμεροληψίας και να της αφαιρείται η διάθεση της διάκρισης και της εκμετάλλευσης. Το λέω αυτό ενσυνείδητα, καθώς επικρατεί μία τάση που όλο και περισσότερο χαρακτηρίζει τον εντός και εκτός Ελλάδας ελληνισμό, γεγονός που δεν ενισχύει τον πολιτισμό μας αλλά τη μισαλλαδοξία του πλήθους. Τα φαινόμενα του εγωκεντρισμού ενδυναμώνονται και αυξάνεται ο αριθμός εκείνων που προβαίνουν σε πράξεις εκφοβισμού, ασυνήθιστα βίαιες και πέρα από την προτεινόμενη διαλεκτική, τη μέθοδο των σοφών και των μετριοφρόνων. Η τελευταία μερίδα -των μετριοφρόνων-, φαίνεται να εκλείπει όλο και περισσότερο.

Τα φαινόμενα τα οποία ταξιδεύουν ως εμάς, μέσω των μαζικών μέσων ενημέρωσης, κάνουν την ποίηση να βουβαίνεται, και προσφέρουν μία δύσπεπτη

τροφή στον δημιουργό του καμβά, της μουσικής, της οθόνης, της σκηνής κ.τ.λ. που για την αποτύπωση των ερεθισμάτων από τα οποία βομβαρδίζεται, αποζητά και υιοθετεί θέματα εξ ίσου απαισιόδοξα και απρόσωπα, και ακόμα τραγικότερες αποχρώσεις του μαύρου και του γκρίζου, για να τα αποδώσει.

Κάποιοι από εμάς γνωρίσαμε και κατανοήσαμε 'τι εστί' Χούντα, Δικτατορία, Στρατιωτικό πραξικόπημα, τι θα πει αξιοπρέπεια και εξευτελισμός, ευθύνη και ανευθυνότητα, συνέπεια και το αντίθετο, τιμωρία και ατιμωρησία σε μικρή ή σε μεγαλύτερη κλίμακα, ατομική ή κατά σύνολα, προδοσία και χάσιμο πατρίδας, τις συνέπειές της τελοσπάντων, που υπήρξαν οδυνηρές σε υπερθετικό βαθμό. Είμαι βέβαια ότι εννοήσατε τα 'ευκόλως εννοούμενα', όπως συνηθίζεται να λέμε.

Επιπλέον, εμείς ως Έλληνες του εξωτερικού, γευτήκαμε και κατανοήσαμε με την απομάκρυνσή μας -από ό,τι αγαπητό, γνωστό ή οικείο-, και τελικά με την άφιξή

μας, με την παραμονή μας, τη διαβίωσή μας σε έναν άλλον τόπο, εκτός της πατρίδας μας, τι περίπου ήταν αυτός ο περίφημος νόστος του Οδυσσέα, αν και ίσως σε πιο ήπια μορφή, θέλω να πιστεύω. Κάποιοι πιθανόν να διαφωνήσουν μαζί μου. Υποθέτω ότι ως ζήτημα είναι και θέμα οπτικής γωνίας.

Ακόμη κι έτσι όμως, οι εμπειρίες μας στον υιοθετημένο χώρο, πέρα από τη νοσταλγία μας που μυριοτραγουδήθηκε, μας οδηγούν να γράφουμε για το 'ξεριζωμό' μας, - όπως σπαραξικάρδια αποκαλέστηκε η επιλογή άλλης γης για να επιζήσει 'ο Έλλην των στενών'-, γράφουμε και για την αλλοδαπότητα, που ανεξίτηλη εξακολουθεί να είναι το δεύτερο πετσί μας και που μοιρολατρικά και μέχρι θανάτου, θα μας δέρνει!..

Είναι αλήθεια ότι ο μετανάστης, περισσότερο από συχνά παθαίνει ένα είδος προσκόλλησης στα 'παλιά', για να παρηγοριέται αν δεν μπορεί να προσαρμοστεί στα 'νέα', αλλά με τον τρόπο αυτό αναμφίβολα δυσκολεύεται να τα ξεπεράσει.

Η ευλογημένη *Μνήμη* αν και συχνά οξύνει αυτήν την προσκόλληση και την εξ αυτής συχνά επαυξημένη νοσταλγία, είναι τόσο πολύτιμη όσο και η ανάγκη να συνεχίσουμε να ζούμε στηριγμένοι σε αυτήν.

Αν ο κάθε μετανάστης σκεφτεί ότι η νέα Πατρίδα δεν απέχει παρά μόνο όσο ένα πολυδάπανο ταξίδι -αλλά τουλάχιστον έστω και έτσι, δεν είναι όνειρο που δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί-, τότε κατανοεί πόσο απαραίτητο είναι το χρήμα και ότι για τον λόγο αυτό -κοντά σε πολλούς άλλους- θα πρέπει να το κατέχει, να το αυγαταίνει και να το προσέχει, χωρίς να γίνεται τσιγγούνης τελικά! Έτσι είναι βέβαιο ότι θα αισθάνεται on top of the world!

Τελικά όμως τίποτα δεν είναι εντελώς άρτιο σ' ετούτη τη ζωή! Αφού έχουμε ξεπεράσει τον πόνο του μετανάστη, αφού έχουμε κάνει ειρήνη με τη *Μνήμη* μας, κι αφού συμβιβαστήκαμε με την ανάγκη μας να ταξιδεύουμε ενίοτε, αν όχι συχνά, στην πατρίδα μας, παραμένουμε δυνατοί και πάντα

Έλληνες και περήφανοι για την «καταγωγή μας»!..

Ως τέτοιοι όμως κουβαλάμε με πεποίθηση και τα από καταβολής 'χούγια' μας και πηγαίνοντας 'πίσω στην πατρίδα' διαπιστώνουμε ότι και 'εδώ' -και μάλλον περισσότερο- όπως και στην αλλοδαπή γη, η εξέλιξη δεν καταφέρνει να τα διαβρώσει για να τα απαλύνει... Α μπα! Αυτό είναι πέρα για πέρα αδύνατο για τη φύση του Έλληνα. Έτσι κι όταν ακόμα περάσουν 100 καλά χρόνια, διαπιστώνεις ότι τα 'χούγια' επιμένουν και στον εδών Έλληνα, αλλά πολύ περισσότερο στον Ελλαδίτη Έλληνα. Μα, θα ρωτήσετε: 'εμείς κάπως αλλάξαμε, στην Πατρίδα όμως; Εκεί... εκεί δεν αλλάζει τίποτα επιτέλους;' 'Έ... πώς...' -θα είναι η απάντηση-'...έχει αλλάξει κάτι: τώρα πια είναι κοτζάμ μέλος των 27, της Ευρωπαϊκής Ένωσης!..' με τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά της προσκολλημένα πάνω της όπως πάντα όμως, έτσι; Δεν αλλάζει λοιπόν ουσιαστικά, αγαπητοί συμπατριώτες. Όπως τ' αφήσαμε έτσι ακριβώς τα βρίσκουμε, προς το παρόν

τουλάχιστον. Και μη βιάζεστε να πείτε πως δεν ταυτιζόμαστε με τον Ελλαδίτη αδερφό μας! Απεναντίας! Μόλις πατήσουμε το πόδι μας στη Μητέρα Ελλάδα, διαπιστώνουμε ότι αν δεν είμαστε ίδιοι κι απaráλλαχτοι, γινόμαστε εντός 24^{ου} -εννοώ στα πολύ βασικά, στα έμφυτα-, και ευτυχώς όχι όλοι, έτσι; Όπως πάντα υπάρχουν και εδώ εξαιρέσεις. Έτσι αν χρειάζεται το ρουσφέτι (τ'είχες Γιάννη, τ' είχα πάντα!), δηλαδή το φακελάκι για κάποια εξυπηρέτηση -το λέω σαν παράδειγμα-, αν όχι όλοι -όπως είπα-, αρκετοί όμως, σπεύδουν να σεβαστούν τα 'ημέτερα' ή το κατεστημένο. Ας μην κάνουμε λοιπόν χοντρά λάθη: ότι δήθεν αλλάξαμε με τον ξενιτεμό μας. Τα παιδιά μας, σίγουρα ναι. Δεν μας μοιάζουν, απλά γιατί η μαμά τους η Αυστραλία, τα έχει εκπαιδεύσει διαφορετικά. Δεν χαμπαρίζουν από τέτοια. Και... -μη με λιθοβολήσετε γι αυτό που θα πω στη συνέχεια- αυτό το 'πλεονέκτημα' είναι κάποτε άκρως επικίνδυνο. Γιατί σε περίπτωση που οι γόννοι μας θ' αγαπήσουν τόσο πολύ τη χώρα της καταγωγής τους, σε

βαθμό ν' αποφασίσουν να εγκατασταθούν μονίμως, και επιπλέον ίσως και να επιδοθούν σε επιχειρήσεις για την επιβίωσή τους στη Γη των Θεών, διατρέχουν κινδύνους, μάλιστα 'κινδύνους', που προέρχονται από είδος ζηλοφθονίας -για να μην την ονομάσω ξενοφοβία-, γιατί και οι μετανάστες Έλληνες συχνά θεωρούνται ξένοι! Ας φυλαχτούν λοιπόν τα παιδιά μας από αυτήν την ενστικτώδη καταπολέμηση! Όχι, δεν είναι όλοι οι Έλληνες ίδιοι, αλλά στον Κόσμο της σύγκρισης και της επιβολής παίζονται πολλά παιχνίδια και κόλπα, που δεν τα χαμπαρίζουν οι αδαείς... Μιλώ βέβαια, ακόμη για τα παιδιά μας, και ελπίζω να με συγχωρήσει γι αυτό ο παρών Υπουργός Οικονομίας που με τόσο 'φιλότιμο' διαχειρίζεται τα της 'Εθνικής' αντίστοιχης. Αυτό τουλάχιστον καταλαβαίνουμε από αυτά που ακούμε, από τα πανίσχυρα πλέον, μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Ύστερα από αυτή την παρενθετική ομοβροντία... -ομολογώ ότι στεναχωριέμαι

όταν κάνω κάτι τέτοιο-, επιστρέφω στο κύριο θέμα μου, που είναι η ποίηση και το περιεχόμενό της.

Λέω λοιπόν ότι με όργανο την **ποίηση** θα μπορούσαμε να υμνήσουμε το σύστημα στο οποίο ζούμε. Θα μπορούσαμε να το κατακρίνουμε, να το διακωμωδήσουμε, να μιλήσουμε για τις διακρίσεις μεταξύ των πολιτών μιας εθνικότητας, και για τις άλλες μεταξύ των εθνικοτήτων και τις πιο δυνατές και ολέθριες, εκείνες προς τους 'ξένους', τους 'παρείσακτους', σ' ετούτη τη γη που προέρχονται από μεγάλη μερίδα Αγγλοαυστραλών.

Γνωρίζουμε ότι οι Αγγλοαυστραλοί, εξακολουθούν ακόμη και ύστερα από την προσέλευση μεγάλου αριθμού μεταναστών - από τις αρχές του 20^{ου} αι. μέχρι των ημερών μας- να θεωρούν τον εαυτό τους ως τους προνομιούχους κατοίκους αυτής της ηπείρου. Και μην πιστεύετε κάτι άλλο. Έχουμε αμέτρητες αποδείξεις... Δεν στεναχωρούνται όταν το κάνουν αυτό, καθώς αδιαφορούν ακόμη και σήμερα, για το

γεγονός ότι γνήσιοι ιδιοκτήτες αυτής της Γης, και πρώτοι πραγματικοί Αυστραλοί, είναι οι Aborigines. Έχουν υποστεί ανείπωτα δεινά των οποίων είμαστε γνώστες και λυπούμαστε γι αυτά. Ένα συγγνώμη ήθελαν οι άνθρωποι τόσα χρόνια για το *Stolen Generation*, και ο πρώην κυβερνήτης της χώρας δεν το έκανε. Μόλις εφέτος στις 12 Φεβρουαρίου, ημέρα Τρίτη, 2008, ο πρωθυπουργός της χώρας Kevin Rudd, leader of the Labor Government, είπε το μεγάλο ιστορικό *sorry* στο *Federal Parliament* για τα δεινά που υπέστησαν οι γηγενείς, εξαιτίας της κλεμμένης γενιάς μία φοβερή ιστορία που συνεχίστηκε ως το 1970. Άσε τα πριν και ίσως λιγότερο τα καθημερινά... Τι μπορεί να πει κανείς;

Τα παιδιά των πρώτων νομίμων μεταναστών, όσα έχουν γεννηθεί εδώ - ευτυχώς θεωρούνται Αυστραλοί- μπόλιασαν με το αίμα τους τον πληθυσμό των κατακτητών της Αυστραλίας, δηλαδή των Άγγλων που είχαν καταφτάσει εδώ τον 18^ο

αι. φέροντας μαζί τους μπουλούκια εξορίστων, καταδικασμένων για ψύλλου πήδημα, περισσότερο από συχνά.

Ως πραγματικοί αλλοδαποί, πολλοί από εμάς -εξαιρουμένων λέω, των Αγγλοαυστραλών, που θεωρούν τον εαυτό τους αφεντικά όλων, ντόπιων και μη-ερχόμεστε τρίτοι και καταϊδρωμένοι... και επί τω πολλώ αδικημένοι, ως προς το κατά πόσο είμαστε αλήθεια Αυστραλοί, μια και πολιτογραφηθήκαμε, βαφτιστήκαμε δηλαδή ως τέτοιοι, με την επιτρεπτή άφιξή μας εδώ, κτλ., κτλ. Κάπως έτσι είναι και όσοι έγιναν πολίτες αυτής της χώρας... εξ αγχιστείας.

Θα μπορούσαμε λοιπόν να πούμε, ότι εμείς οι όποιας εθνικότητας -συν Αυστραλοί-, έχουμε λόγους να γράφουμε στίχους καθώς καταβάλλουμε αέναη προσπάθεια και μέχρι θανάτου, να ανήκουμε σε δύο πατρίδες (εξαιρουμένων ίσως των Κινέζων που αισθάνονται σα στο σπίτι τους, όλως περιέργως!) χωρίς βασικά να είμαστε 100% αποδεκτοί στη μία ή στην άλλη, αλλά

να παραμένουμε αιωρούμενοι στο χάος της ανεκπλήρωτης επιθυμίας μας.

Να τραγουδήσουμε τελικά και τον συμβιβασμό μας: ότι δηλαδή είμαστε ικανοποιημένοι με αυτά που καταφέραμε στον κατ' εκλογήν τόπο της εκούσιας εξορίας μας. Αυτά που είδαμε, βιώσαμε και νοιώσαμε άσχετα με την προέλευσή μας ή τη μόρφωσή μας, υπήρξαν όπως πάντα και παντού οδυνηρά, ή ίσως όχι και τόσο.

Χρειάζεται επίσης να μιλήσουμε για τις, μέχρι των ημερών μας, διακρίσεις που δέχτηκαν τα αυστραλογεννημένα παιδιά μας στο Δημόσιο σχολείο (έφταιγαν: το σταράτο δέρμα, το σκούρο μαλλί και η προφορά, τουλάχιστον στα πρώτα μαθητικά τους χρόνια, και κυρίως έφταιγαν οι γονείς τους που ήταν ξένοι και όχι Άγγλοσάξωνες, τελικά) από μαθητές και δασκάλους, λίγο λιγότερες ίσως εδώ, αν συγκριθούν με τις διακρίσεις και τις απαράδεκτες συμπεριφορές που δέχτηκαν όσα από τα παιδιά μας φοίτησαν στο Καθολικό εκπαιδευτικό σύστημα, ενώ ήταν άλλου

Θρησκευματος: και κυρίως Χριστιανοί Ορθόδοξοι. Αξιοσημείωτη ήταν η φιλότιμη προσπάθεια των καθολικών μοναχών - αμφοτέρων φύλων- να κακοποιήσουν τα παιδιά μας στα χριστιανικά κρυσφύγετά τους, της εκπαίδευσης. Ακούσαμε και πολλά παράξενα: ότι τα παιδιά μας δεν είναι έξυπνα και μελετηρά όπως τα δικά τους, και ακόμη ότι δε θα έπρεπε να έχουμε μεγάλες προσδοκίες γι αυτά, και απανωτά να επιχειρούν να μας παρηγορήσουν για την ατυχία μας! Η προσέγγισή τους και σε σχέση πάντα με την δική τους πεποίθηση θύμιζε 'Πόντιο Πιλάτο'.

Για το Καθολικό εκπαιδευτικό σύστημα από το 1974, ως τα μέσα της δεκαετίας του 1990, μιλάω, και 'εξ ιδίας'!.. Υπάρχουν βέβαια και εδώ οι εξαιρέσεις! Ακούω ότι κάποια πράγματα έχουν αλλάξει σήμερα, κυρίως αφότου τα σχολεία τους κατακλύσθηκαν από τους Ασιάτες. Ας μην ξεχνάμε τις διαφορετικές συνθήκες άφιξης των Ασιατών στην Αυστραλία και κυρίως των Κινέζων, στο τέλος της δεκαετίας του

1980, και μέχρι σήμερα. Ας είναι καλά ο 'Χωκ και τα καυτά δάκρυά του στο T.V.!

Η 'τρομοκρατία' -σήμα κατατεθέν της καθολικής εκκλησίας τον μεσαίωνα συν...- σε διαφορετική μορφή, πιο ήπια, αλλά με δεινά αποτελέσματα στον ψυχισμό των μαθητών από οικογένειες αλλοδαπών, δεν εξέλιπε και στα εκπαιδευτικά ιδρύματά της στην Αυστραλία, ίσως μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1990 -τότε είχαν αρχίσει να βγαίνουν στην επιφάνεια οι κατά καιρούς σοκαριστικές αποκαλύψεις κακοποίησης, παιδεραστίας κ.τ.λ., κ.τ.λ. των αδερφών - Brothers- της Καθολικής Εκκλησίας.

Επικρατούσε ή βασίλευε λοιπόν η τρομοκρατία στα Καθολικά σχολεία, που και ιδιωτικά ήταν και λεφτά έτρωγαν από το σεβαστό κράτος και από τους πελάτες τους, και προκοπή δε έκαναν με την πολύτροπη διάκριση εναντίον των παιδιών που είχαν την τύχη -επαναλαμβάνω- να έχουν σκούρα μαλλιά, παρουσιαστικό άσχετο με το τυπικό αγγλοσαξωνικό και ονόματα που τους

δυσκόλευαν με την προφορά τους κυρίως, και επομένως δεν τους άρεσαν.

Στους χώρους των εκπαιδευτηρίων της καθολικής παιδείας ήταν, που όταν τα παιδιά ημών -των άλλων, των μη καθολικών και δη Ορθοδόξων Χριστιανών-, υπέμεναν το σαπούνι στο στόμα για κάποια λέξη που δεν έπρεπε να είχαν πει... ή δοκίμαζαν και άλλου είδους άθλιες συμπεριφορές -ένδειξη της ανεκτικότητας του δόγματός τους- που δεν μπορούν να κατατεθούν στο κείμενο αυτό για να μην το μυάνουν τελικά, αν και ίσως αυτό έχει ήδη συμβεί με την αναφορά αυτή και μόνο. Ευτυχώς κάποια πράγματα άλλαξαν βαθμηδόν την τελευταία εικοσαετία όπως ήδη ανέφερα.

Επιστρέφω ξανά στον ορισμό της **Ποίησης...** Η Ποίηση λοιπόν όπως εγώ την αντιλαμβάνομαι, είναι έκφραση της αγωνίας και του άγχους σε μία ήπια μορφή, είναι άλλαλη κραυγή, σπάραγμα, ψίθυρος αγάπης, ντροπής, συγγνώμης. Είναι εξομολόγηση, κλάμα, θρήνος, παράπονο ή ακόμη τρόπος

καταγραφής χωρίς ημερομηνίες, ένα είδος ημερολογίου της ψυχής και των ανεβοκατεβασμάτων της...

Και φυσικά ζωγραφίζει τα ποικίλα συναισθήματα: τα τρυφερά, τα ηρωικά, τα ορμητικά, του συλλογισμού και της σιωπής ή τα ακανθώδη, που τα τραγουδήσαμε ο καθένας από εμάς -θα έλεγα όλοι ανεξαιρέτως, με τη δημώδη ποίηση να μας παρηγορά ή με την ποίηση των ποιητάδων μας -όσοι απ' αυτούς μας άγγιξαν τέλος πάντων- ή με τους στίχους των λαϊκών και άλλων τραγουδιών μας, καθένας μας ανάλογα με την προσωπικότητά του, με το περιβάλλον του και φυσικά ανάλογα με τις προσωπικές ή εξ ακοής εμπειρίες του, μέσα στο κοινωνικό πλαίσιο που το σχηματίζει η κοινωνία γύρω του, οι συνανθρωποί του και οπωσδήποτε ανάλογα με την παιδεία του.

Η ποίηση αν και δεν έχει σκοπό να πεδέψει ή να εκπαιδεύσει, στην προσπάθεια σύνοψης ή και κατάθεσης συμβόλων, αποβαίνει εκ των πραγμάτων πόνημα, όχι μόνο ως προς τη γραφή της αλλά και ως

ανάγνωσμα, στην προσπάθεια κατανόησης από τον αναγνώστη της. Γιατί ενώ πολλά μπορούν να ειπωθούν ψιθυριστά και πολλά φωναχτά, άλλα απαιτούν την ποιητικότητα στους στίχους της, την μουσική θεωρία που τις νότες της δεν αναγκαιούσαι να τις αναλύσεις αλλά ευφραίνεσαι όταν σου δίνουν ποιότητα που χαροποιεί, γοητεύει, ταξιδεύει. Έτσι μουσικοποιούνται και κάποιοι στίχοι αν και συνήθως οι περισσότεροι στίχοι που μουσικοποιούνται, γράφονται με αυτή την προδιάθεση.

Όσο για την αγάπη προς την ποίηση, ομολογώ ότι δεν μπορεί να περιοριστεί σε μία λέξη ή σε μία έννοια, εφόσον είναι ένα πολυποίκιλλο φάσμα, γεμάτο αποχρώσεις και πτυχές, ένα ατέλειωτο μνημόνιο, ένα ατελείωτο ποίημα από μόνη της, ένα διαρκές τραγούδι, μία μούσα της διάνοησης και της ψυχής.

Ο άνθρωπος πέρα από την συναίσθηση της ύπαρξής του ως σώματος και των αισθήσεών του, κυρίως της πείνας και του πόνου, της όρασης και της ακοής,

κρύβει μέσα του μία άγνωστη γωνιά που φωτίζεται από τον ήλιο, το νοητό, όταν δηλαδή διαβάζει ή όταν γράφει, έχοντας ευαισθητοποιηθεί κυρίως από τις επιδράσεις του περιβάλλοντός του, όπως ήδη έχω πει. Δεν είναι εύκολο πράγμα να σκέφτεσαι, να ερμηνεύεις παρατηρήσεις και συναισθήματα και να τα διατυπώνεις χρησιμοποιώντας τον στίχο. Οπωσδήποτε η μούσα, καλά κεκαλυμμένη μέσα μας, παραμονεύει και παρασύρει στη διατύπωση όλων εκείνων που τολμάμε ή δεν τολμάμε να ξεστομίσουμε, με όχημα τους στίχους. Δεν πειράζει η κατακριτική... κριτική, ή επίκριση, κυρίως εκείνων που θεωρούν τον εαυτό τους 'ειδήμονα'! Προσέξτε εδώ λιγάκι: μην κάνετε λάθος. Έχουν και αυτοί οι καλούμενοι 'ειδήμονες', τις συμπάθειές τους, εκείνους δηλαδή που ταιριάζουν με την ψυχосύνθεσή τους ή ακόμη γιατί τους πιέζει το συμφέρον τους!.. Σημασία έχει η ρευστότητα του λόγου η διαύγεια των σκέψεων στην κατάθεσή τους και η εκμετάλλευση των συμβόλων του μύθου που ο καθείς

κληρονόμησε ή υιοθέτησε στην πνευματική του πορεία, για να πειραματιστεί στην προσπάθειά του αναμετάδοσης εκείνων που θέλει να επικοινωνήσει στους άλλους.

Κάθε φορά που γράφει ο ποιητής επιχειρεί μία καινούργια απόπειρα -ένα πείραμα αν θέλετε- μία προσπάθεια μετάδοσης και αναμετάδοσης του συναισθήματός του, των συλλογισμών του κτλ. στον αναγνώστη του, παρόμοια όπως έκανε ο Σεφέρης όταν έγραψε τη συλλογή του **Στροφή**.

Στην ποίηση, μία νέα απόπειρα αποκαλύπτει μία νιογέννητη, διαφορετική αναδίπλωση της σκέψης. Τονώνει, είναι ένα αναφτέρωμα της ψυχής, είναι σαν ένα τελευταίο τραγούδι, καθώς δημιουργείται στα ενδόμυχα της ψυχής του ποιητή η πίστη ότι έτσι αδειάζει τα απόκρυφά του με τον πιο ιδανικό τρόπο, και ως την επόμενη φορά, οπότεν κάποια νέα κεντρίσματα-εναύσματα, θα τον σπρώξουν να αναθεωρήσει και πάλι κάποια πράγματα, ώστε να ξαναγράψει ή και να καινοτομήσει με κάποιες αναπάντεχες

σκέψεις του. Απομένει το στάδιο της επικοινωνίας τους, να κοινοποιήσει καταλλήλως τις σκέψεις του, με την ελπίδα ότι θα βρουν απήχηση, θα μιλήσουν σε κάποιους από τους συνανθρώπους του, εκείνους τουλάχιστον που ταξιδεύουν στα ίδια νοητικά ή και νοηματικά κύματα.

Ο Έλληνας, όπως λέει και ο ελληνοιστής P.Bien, είναι πολύ τυχερός, γιατί του έχουν κληροδοτηθεί πολυπληθείς μύθοι. Έχει λοιπόν σα βάση ένα ευρύ πεδίο, στο οποίο βασίζεται για τους συμβολισμούς του. Είναι όμως και πολίτης του πλανήτη, επομένως δεν βλέπουν και όλα εκείνα που του παρέχουν οι άλλοι πολιτισμοί δίπλα στον δικό του.

Ποιητής σημαίνει πρώτα από όλα το πρόσωπο που ποιεί, δημιουργεί και υπό αυτήν την ιδιότητα διέπεται από δυνατά συναισθήματα. Είναι πρώτα απ' όλα άνθρωπος, ευαίσθητος και ευέλικτος και σαν τέτοιος παρακινείται σε όποια γη κι αν βρίσκεται. Όταν μάλιστα είναι γνώστης περισσότερων της μιας γλώσσας, τότε έχει

περισσότερα από ένα γλωσσικά εργαλεία για να επικοινωνεί με ανθρώπους άλλων πολιτισμών.

Έχοντας πει πολλά στο παρελθόν υπό την επίρρεια του προσωπισμού μου, ένιωσα ότι έχω το ελεύθερο να χρησιμοποιήσω μία νέα γκάμα εννοιών, με μεγαλύτερη τη γεύση της παγκοσμιότητας και σε σχέση με την προηγούμενη δουλειά μου.

Θεματικά τα ποιήματα αυτής της συλλογής, μιλούν για τις πολλές και διαφορετικές μορφές της αγάπης και για τις κραυγές της έγνοιας και της αγωνίας που σιωπηρά σπαράζουν το είναι ενός ανθρώπου.

Η **αγάπη** είναι σαν το όνειρο. Είναι άπιαστη, ονειρεμένη, άυλη. Μόνο που πολλές φορές τη θρυμματίζει η πίεση, ένας κακός παράγων, μία κακοτυχία. Δεν ξεκινά απλά από τον έρωτα που αν οδηγήσει στην αγάπη, αποβαίνει ο προθάλαμός της. Είναι φυσική, ανθρώπινη ανάγκη, που έχει διαφορετικές πηγές. Μπορεί να ξεκινήσει από μία φιλία ζευγαρωμένη την εκτίμηση και να εξελιχτεί

σε ακράδαντη εμπιστοσύνη, σε πρόθυμη τάση για θυσία και αυταπάρνηση, για να πούμε τα ελάχιστα από όλα εκείνα που αποτελούν επί μέρους στοιχεία, που και πάλι συνδυασμένα και επαναφιλτραρισμένα δίνουν την μεγάλη εικόνα της μικρής, μαγικής λέξης: **ΑΓΑΠΗ**.

'Λογάρια Αγάπης' λοιπόν, λογίζονται κάποια από ετούτα τα ποιήματα που εκπροσωπούν το **'Βιβλίο Πρώτο'**, ύμνοι μικροί για ένα τόσο σημαντικό κεφάλαιο της ανθρώπινης ύπαρξης... αν και **'Ψίθυροι'**, είναι το πιο ηχηρό φαινόμενο στη ζωή..

Εκτός της γονικής αγάπης, που είναι το εκ φύσεως δώρον για την ολοκλήρωση του ανθρώπου που κοπιάζει σ' ετούτο τον πλανήτη, τα άλλα είδη αγάπης, όπως ήδη είπα, πέρα από την πρωταρχική έλξη, έχουν σα βάση την αμοιβαία εκτίμηση και φιλία για να εξελιχθούν σε αγάπη συντροφική, συζυγική κτλ. Ξεχωρίζουν κι άλλες πολλές μορφές αγάπης: π.χ. προς ένα συγκεκριμένο τόπο ή χώρο, προς τη φύση εν γένει, προς τα ζώα, η αγάπη προς τα σπορ, κ.τ.λ., κ.τ.λ.

Είναι αλήθεια ότι ακούμε και πολλά έκτροπα στις μέρες μας. Ακόμη και η γονική αγάπη κάποτε παρουσιάζεται να είναι εξεζητημένο φαινόμενο, και εκείνη των γόνων αποδεικνύεται παροχική και άσχετη με την φύση της. Και εδώ έρχεται σαν συμπλήρωμα του: **'Βιβλίο Πρώτο', Λογάρια Αγάπης**, το **'Βιβλίο Δεύτερο', Κραυγές Σιωπής** που εκπροσωπεί ποικίλες κραυγές, απόγνωσης που δεν εξωτερικεύεται, όταν πιστεύουμε ότι κανείς δεν πρόκειται να συμπαθήσει μαζί μας.

Η τεχνολογία του 21^{ου} αι. έχει διανύσει παρασάγγεις για να φτάσει εδώ που βρίσκεται και η ευαισθησία του ανθρώπου γίνεται κομμάτια ανάμεσα στις Συμπληγάδες της πίεσης του χρόνου, της αγοράς και της ανάγκης. Η οικογένεια είναι προσωρινό επίτευγμα και οι εταίροι όχι σπάνια, σκέφτονται την επίλυση των προβλημάτων τους με το διαζύγιο. Έτσι λοιπόν ενώ άλλοτε το κυνήγι για την επιβίωση έτρωγε όλο το χρόνο του πρωτόγονου ανθρώπου αλλά γέμιζε δίπλα στο στομάχι και την

καρδιά του, τώρα το κυνήγι της οικονομικής μονάδας, πιέζει, εξαντλεί, και αδειάζει τον άνθρωπο από το συναίσθημα.

Και έχοντας φτάσει σε αυτό το σημείο θα ήθελα να πω ότι σήμερα ατυχώς η ποίηση ή το καλό ανάγνωσμα, δεν έχουν θέση στον ελάχιστο ελεύθερο χρόνο των ανθρώπων. Αγκαλιάζεται ίσως από εκείνους που ονειρεύονται μία διαφορετική ζωή, μία καλύτερη σχέση με τον συνάνθρωπο, μία καλύτερη 'θέση στον ήλιο'. Η ανάγκη πνευματικής επικοινωνίας δεν αρκεί με τις εικόνες της τηλεόρασης και την ποικιλία του κομπιούτερ -που αρρωσταίνει το σώμα-, με το άκουσμα της μουσικής, με το ποδόσφαιρο, ή με το σκάκι. Η επικοινωνία μέσω του βιβλίου όποια ώρα και οπουδήποτε, μεταθέτει σε κάποια άλλη σφαίρα, που επίσης τρέφει και εξυγαινεί τον άνθρωπο, εκείνη της διανόησης. Η συγκέντρωση και η απομόνωση γεφυρώνει την απόσταση με τον συγγραφέα και ο διάλογος που επιτυγχάνεται, είναι απαραίτητος για την αποδοχή ή την επίκριση. Όλα καλόδεχτα,

αρκεί ο διάλογος, αρκεί η επικοινωνία. Αγαπάω ν' ακούω τι άρεσε, τι ταίριασε, και τα αντίθετα. Αυτός είναι ο στόχος του ποιητή, του λογοτέχνη. Είναι η συνδιάλεξη σε ένα άλλο επίπεδο, το νοητικό, είναι η ανθρώπινη και η όποια ανταπόκριση αξίας.

Κλείνω με μία μικρή αναφορά σ' αυτόν τον νέο τομίσκο της ποίησής μου, που φέρει τον τίτλο: **Ψίθυροι**. Λέω λοιπόν ότι εδώ θα έρθετε αντιμέτωποι με αναπάντεχα ξεσπάσματα για την αγάπη στα **Λογάρια Αγάπης** ή με θαρραλέες **Κραυγές της Σιωπής**, που μόνο ακριβή και πολύτιμη είναι. Φιλική και η συμβουλή μου, παρά το γεγονός ότι απεχθάνομαι αυτού του είδους τη διάθεση: Φυλάξτε μέσα σας την πολύτιμη **Αγάπη** της όποιας μορφής, αν θέλετε μερίδιο στην ευτυχία και συλλογιστείτε την αξία της **Σιωπής**, όταν το παράπονο, ή η αγανάκτηση σας προωθούν σε όποιου είδους ξέσπασμα!..

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Elles

Ιανουάριος 2008

Σύδνεϋ

Λογάρια Αγάπης

Βιβλίο Πρώτο

Μ' αγαπάς αλήθεια;

*Στα μάτια σου φάχνω...
« μ' αγαπάς ;» ρωτάω.*

*Τα λόγια σου τα όμορφα
τους όρκους τους μεγάλους
τους τόσους αναστευαγμούς...
πώς θέλω να πιστέψω!*

*Τα χέρια σου,
σα με θωπεύεις,
κύκνους λευκούς... θυμίζου.
Μου τάζουν τον παράδεισο,
οι χτύποι της καρδιάς σου.*

*Λες την αλήθεια
πώς για μένα ξαγρυπνάς,
αγωνιάς
πως τ' όνομά μου μελετάς
τη νύχτα και τη μέρα;*

Το βλέμμα
 χθαμαλά σαν το κρατάς,
 εμένα τάχα συλλογιέσαι;

Ακούγομαι 'παράξενα;
 'ανήρ'... δεσποτικός
 της υποψίας δέσμιος;
 Οθέλλος ότι είμαι;'

Ω, δεν το θέλω,
 κι όταν ακούω
 στο χέρι μου πως είναι
 τους φόβους μου να πνίξω...
 Απορώ!

Άραγε πώς μπορώ
 τ' άγχος μου ν' αποβάλλω
 που βλέπω τόσα γύρω μου;

Αναρωτιέμαι αν ποτέ
 μ' αφήσουν τα φαντάσματα
 και βρω κάποια γαλήνη

ή κολασμένος θα γυρνά
σαν θα σ' απαρηθώ;

Η θύελλα που ξέσπασε
πάει να με φουντάρει...
τόσο, που τώρα σκέφτομαι
να φύγω μακριά σου
ν' απαλλαγώ,
από του βέβαιο πνιγμό
στο πάθος του έρωτά σου.

**Κορίτσι- Καρυάτιδα
Ερωφύλη!**

Ω, Ερωφύλη,
ολόδροσο τριφύλι...
Ω, φίλη!
Η καθαρή ματιά σου
πώς φλόγα σπέρνει
στα δικά μου,
πώς κατεβαίνει στην καρδιά

για να την πυρπολήσει!
 Ευθυτενής, αγέρωχη,
 κορίτσι, Καρυάτιδα,
 στο πέρασμά σου,
 εμπνέεις.

Τον κοιμισμένο Ορφέα
 αν ανασταίνεις,
 και τον μπερμπάντη
 Διόνυσο, άγρια
 ξετρελαίνεις!

Κι αν το κρασί εφευρέθηκε
 για να διονυσιαστούμε
 Κορίτσι- Καρυάτιδα...
 φτάνει μια θεία σου ματιά
 για να εκστασιαστούμε!
 Σαρωτικός ο ερωτικός παλμός,
 βαριά αρρώστεια είναι
 κι αναρριχάται σιωπηλά
 του πυρετού ο υδράργυρος!

Μας κυβερνάει ο πόθος σου
 κορίτσι, Ερωφύλη,
 αχ φίλη!

Αναρωτιόμαστε λοιπόν...
 ένα φιλί σου τρυφερό
 τι βάσανα κοστίζει;
 Κι αν πρέπει σου
 ταίρι βασιλικό
 ποιος άραγε μέλλεται
 να γίνει ο 'εκλεκτός';

Αγιόκλιμα χρυσόμορφο
 και γιασεμί αφράτο,
 υάκυνθέ μου νοσταλγέ
 και τρυφερή λεβάντα,
 φιλτάτη... φίλη,
 αχ! Ερωφύλη!

Τριφύλλι ψάχνω, μελισσοβότανο
 για να σου κάνω μάγια!

*Ζώρα, αδώρητα
 στην ομορφιά, στη χάρη σου
 πρόθυμα καταθέτω
 και θησαυρούς αθησαύριστους..*

*Αχ, φίλη Ερωφύλη
 και νά 'χα ένα φιλί δροσιά μου
 αχ νά 'σουνα δικιά μου!
 Ξύπνιος σ' ονειρεύομαι...
 νά 'ρχεσαι από αγάπη,
 να τρέμεις μέσα στα χέρια μου,
 να κρέμεσαι απ' τα χείλια μου
 να λιώνεις στη ματιά μου!
 Αχ, να γινόταν μοναχά...
 Αχ, γίνε ολοδικιά μου!*

Ω, Έρωτα... αχ, έρωτα!

*Μας αγκαλιάζει
έναν ξάστερο ουρανό
στο αισιόδοξο γαλάζιο
βουτηγμένος...
Κι όμως η θάλασσα
-η ερωτική, η αιώνια γαλάζια-
πάντα θα μας παιδεύει.*

*Είμαστε ο όχλος
και αιώνια παραδέρνουμε
στο άπλετο γαλάζιο
το φαινομενικά αισιόδοξο.*

*Έρωτα παντοδύναμε,
το κουρασμένο πνεύμα μας
αγκάλιασε
κι ελέησόν μας!*

Σαν ουρανός φιλεύσπλαχνος,
 ευνόησε την ειρήνη,
 και στα ετερώνομα
 σπείρε το σπόρο της έλξης
 πού'ναι πανάκριβη,
 κι εντός των ομωνύμων.

Ω! η θάλασσα
 η αιώνια ερωτική...
 η πάλαι ολογαλανή,
 πάντα θα μας παιδεύει.
 Και ο ουρανός,
 ο μάταια ελπιδοφόρος
 άσπλαχνα μας πλανεύει
 με τη διαφάνειά του.

Ω, έρωτα... έρωτα!
 Μη μας κακοκαρδίζεις!
 Μη ρίχνεις τη θολούρα του πόνου
 στους καθρέφτες της ψυχής μας.
 Είναι άδικο να σε στερούνται
 οι μελλοθάνατοι.

Όμως οὐτ' εσύ γνωρίζεις
 ποιος αλήθεια είσαι!
 Προσεύχομαι λοιπόν
 για τη νηνεμία των σχεσεών μας.
 Αν είσαι τρυφερός...
 βούτηξε τα βέλη σου στο μέλι
 και σπείρε την αγάπη.
 Αν είσαι μοχθηρός...
 μην τα ποτίσεις στη χολή
 μη δίνεις τη χαριστική βολή!
 Δε θέμε να χαθούμε!
 Διάγραψε την αγωνία μας!
 Κάθησε δίπλα μας αγόρι,
 πλέξε γιρλάντες τα λουλούδια
 και δώρησέ τες,
 παίξε στη λύρα του Ορφέα
 τα τρυφερά τραγούδια
 που εμπνεύστηκες
 τότε π' ακόμα σε τιμούσαν
 οι σαΐτεμένοι.

Ήλιος ζεστός

Ήλιος ζεστός στον κήπο
της καρδιάς σου
γλύκανε την πικροδάφνη
π' απόθεσες στο μνήμα του.

Σ' είχε κυττάξει κατάματα.
Στα δικά του
είχαν πελαγώσει
οι μεγάλες προσδοκίες.
Είχε αναπνεύσει την ύστατη
ευτυχισμένος
κι έφρυγε χαμογελώντας.
Μνήμη ζεστή έγινε η εικόνα σου
και φυλακτό του κι ασπίδα
για τον τρικέφαλο.
Ήσουν η απεικόνιση
διττής ευτυχίας:
της γοητείας αφρού της αλμύρας

και της ευωδίας της κάθαρσης.

Έφυγε, και το φως σου
 που γλυκαίνει
 την αθάνατη πικροδάφνη πάνω του,
 διαπερνά την παγωμένη ύλη
 του ζεσταίνει βαθιά
 ως το κόκκαλο!

Πόσοι άνθρωποι μπορούν
 να παρηγορούν τον αποδημούντα,
 να τον κάνουν
 να νιώθει ζεστασιά στο κυβούρι του
 και τόσο επιθυμητός,
 που να μη θέλει
 καν να βρυκολακιάσει;
 Να χαίρεται που του γλυκαίνει
 η πικροδάφνη
 που απόθεσαν τ' αγαπημένα χέρια
 στο παγωμένο μνήμα του;

.....

Γλυκειά μου οδύνη

Είχε φτάσει η στιγμή
 που λαχταρούσα
 κι ευδαίμων
 άνοιξα την αγκαλιά μου.
 «Ω, Γυναίκα!»
 έκραξα πανευτυχής.

Μα από το πουθενά
 φύτρωσε αυτόμα
 και η άλλη...
 με το 'κουτί της'!..
 Χώθηκε ανύποπτα
 ανάμεσά μας,
 έτσι έκανε, και τ' άνοιξε.
 Δε την είχα προσκαλέσει
 την ανακατοσούρα
 αλλά ήταν εκεί, ανάμεσά μας
 και αιτούσε τα αρμόζοντα.

Ήταν η 'άλλη' – 'ΕΣΥ'... 'ήταν'!
 Μεταλλαγμένη, Απρόσκλητη
 α-νε-πι-θύ-μη-τη...
 Μία Παρείσακτη ήταν!

Και είδα... εκείνα
 που όφειλα
 να είχα ψάξει,
 πίσω από το μέλι
 της μορφής σου,
 γύναϊ:
 το αληθινό σκαρί σου...

Γυναίκα να μ' αγαπάει
 ήθελα,
 όχι μέτοχο συνεταιρισμού.
 Αντιλήφθηκα
 ότι θα εξελιχτείς σε ωδύνη
 με γλυκεία αμφίεση!

Αποχωρώ,
 καθώς ούτως ή αλλιώς
 συχαίνομαι
 συνεταιρισμούς εμπορικής αφής,
 με το άλλο φύλο!

Ο λεύτερος Λευτέρης...

Στο σχολείο,
 περπατούσαμε παρέα...
 Τι με ήλιο, τι με χιόνι
 με βοριά ή με βροχή...
 κι όλα μας φαίνονταν
 τόσο φαιδρά...
 Αχ, ήτανε ωραία!

Τα πευκάκια στην αράδα
 για την ώριμη κουκουνάρα...
 ψάχναμε: 'Ανέβα!'

έλεγα παρακλητικά
 σ' εσένα, του 'ιππότη μου'
 κι εσύ 'υπάκουγες'!

'Τι ωραία! Του Λευτέρη,
 θέλω μόνο την παρέα!
 σκεφτόμουν,
 κι ήταν τότε, στο δρόμο μας
 για το σχολειό!

Κάτασπρη πέτρα πιάναμε
 τίμια, ηπειρώτικη
 και σπάγαμε τους σκληρούς,
 της κουκουνάρας, σπόρους
 τρώγαμε το μαγικό καρπό της
 κι ύστερα μουτζουρωμένοι
 απ' τη μαυριδερή σκόνη τους:
 -χέρια, χείλια, μάγουλα και ρούχα-
 τρέχαμε στις βρύσες του σχολείου.

Παίζαμε μια του κρυφτοτενεκέ
 μια την κολοκυθιά
 και μια το γαϊτανάκι...
 κι όταν πολυβαρυνόμασταν
 παίζαμε τα σκλαβάκια,
 κι έτσι αποτινάζαμε
 της νοοτροπίας τη σκλαβιά...
 'τα καλά κορίτσια
 δεν παίζουνε στον δρόμο
 μήτε στη γειτονιά!..'

Α, Λευτέρη!
 Με προκαλούσες
 κι ήθελα πάντα να νικώ.
 Όφειλα να μελετώ,
 νέες κινήσεις να επιχειρώ,
 'αβρόχοις ποσίν'
 να περνάω
 και πάντοτε να σε νικώ
 στην έξυπνη τριόδα!

Μόνος εσύ κρατούσες
της νίκης τη σκυτάλη
και την πνοή της ιδέας
για το άριστο... Λευτέρη.

Η γνώμη στην ανάγκη,
η παρηγοριά στον χάρακα
του Γκόγκου, ήσουν
'Λευτέρη... Λευτεράκη!..'

Ω, δεν συμφωνεί το τραγουδάκι
με τους στίχους μου!..
Γιατί εσύ 'σουν
ο μικρός 'ιπότης' που κοκκίνιζε
όταν του πρότεινα
την καρυδόπιττά μου
ή του πρόσφερα
την αρωματική καραμέλα,
'ραντεβού'.

Χρόνια άγουρα, Λευτέρη
 κι είχε αλήθεια σημασία
 η παιδική αρβύλα: πώς τη σέρναμε
 στο τοιμέντο της εισόδου,
 στο προαύλιο του σχολείου,
 για ν' αστράφτουν οι σπιθες
 των ατσάλινων πετάλων...
 έτσι... για να γελούμε
 εσύ κι εγώ παρέα.

Δεν είμασταν αλόγατα,
 παιχνίδια μόνο θέλαμε!
 Και ήταν απ' άγνοια
 για την ταλαιπωρία
 των γονιών μας:
 το πώς και τι ξοδεύανε
 μ' ένα φτωχό βαλάντιο.
 Πλέρωναν με το δεφτέρι...
 'αχ, βρε Λευτέρη'!

Μόνος σου -το συνήθιζες κι αυτό-
 περίμενες στο τέλος
 της μαρμάρινης 'τσουλίθρας'...
 (ο τοίχος της μεγάλης σκάλας
 με την μαρμάρινη επιφάνεια,
 στην πίσω την αυλή της
 Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας, ήταν!)
 Φρόντιζες
 τα 'μούτρα' μας μη 'φάμε',
 αγόρια... ή κορίτσια...
 Πώς συχαινόσουν
 τις σπασμένες μύτες!
 Δεν ανήκες αλήθεια σε κανένα...
 Όμοια, ένας για όλους ήσουν!
 Ήσουν ο λεύτερος Λευτέρης...
 ο Λευτέρης, Λευτεράκης
 της άδολης αγάπης!
 Κι εμείς πώς σ' αγαπούσαμε...
 Και πάντα σε θυμόμαστε
 μ' αδερφική αγάπη Λευτεράκη!

Μια χούφτα αγάπη

Πρόταση:

*‘Μια χούφτα αγάπη
για τον άγνωστο του δρόμου!’*

Απάντηση:

*‘είναι επικίνδυνο...
και... άχρηστο!’*

*Η άποψη που υποστηρίζει, που
φωνάζει:*

*‘άδικο είναι, αμάρτημα, ντροπή
στον συνάνθρωπο να την στερείς,
και να μην τον ελεείς’...
χτυπάει στα ‘ντουβάρια’!*

Πού είναι οι άνθρωποι;

*Πόρτες βαριά αμπαρωμένες,
είναι οι καρδιές,*

μικρές, στενές και κρύες.

Της κυνικότητας η κρυάδα
έχει κουρνιαώσει απάνω τους.
Τις 'κούμπωσε' η αγκύλωση.

Πάψε επομένως να ρωτάς...
'πού δίνεται... η αγάπη;'
Για ποια 'αγάπη'
μιλάμε επιτέλους;
Πιστεύει άραγε κανείς
στ' αλήθεια ότι υπάρχει;
Συμβατική κατάντησε!
Έτσι ο άνθρωπος έμαθε
να παρηγοριέται
με παραμυθίας αγγέλματα
και μεγαλοστομίες...
έννοιες μεγαλόπνοες
φανταστικές
πίσω από λέξεις...
αγάπη, φιλότιμο,
φιλανθρωπία, φιλευσπλαχνία,

κατανόηση...
για να πούμε μερικές...

‘Σιώπησε την απαισιοδοξία σου.
Εγώ επιμένω, καθώς πιστεύω
πως υπάρχει.
Θέλω να δοκιμάσω
να γευτώ αυτό που λένε αγάπη,
πώς λαχταρώ!
Φωτώ σε Άνθρωπε, λοιπόν
κι εξήγησέ μου:
Τι πα να πει αγάπη;
Να φάξω θέλω
να τη βρω!
Τόσα τραγούδια αν γράφτηκαν
χιλιάδες στα σκαριά,
μπορεί να μην υπάρχει;
Οφείλει να προσφέρεται,
σε κάποιους, κάπου, κάποτε.
Κι αν είναι έτσι..
βοηθείστε με κι εμένα
τον φτωχό!’

Παίξε...

Παίξε το δοξάρι σου καλέ μου!

Έχω ανάγκη απ' τη γλύκα
του βιολιού σου!
Ν' ακούσω γνώμες,
υποστήριξη ζητάω...
να τολμήσω θέλω,
να μιλήσω...

Απαξιωμένες οι πίστεις
στον 'συνάνθρωπο'
συνάδουν μ' εκείνες,
για την ανθρώπινη κοινωνία,
για τα παράξενα της ζούγκλας της!
Όμοιος... ομοίω...
προσαρτημένος ο άνθρωπος
στην 'πρόοδό του', εσαεί
εξελίχτηκε σε ου, ανίκαυο

*ν' αξιολογήσει το πόστο του:
'του ανθρώπου'.*

*Ω, εσείς οι ελπιδοφόροι,
με κάνετε να μειδιά!
Είρων; δεν είμαι, προς Θεού!..
Μόνο... που διαφωνώ
και ερωτώ:
πώς και γιατί
ν' αλλάξει;*

*Λαίμαργος
-κι από καταβολής!-
άδικος για τα δικάια του
ζωώδης στα ένστικτά του
πορεύεται, καταπατώντας
τα δίκαια της φύσης,
και του συνανθρώπου του!*

*Κι αν διαφωνείτε...
εμμένω στην άποψή μου!*

Το κλίμα λένε,
 άλλαξε,
 πως όλα εξελίσσονται
 με μία 'φορά'
 προς τη φθορά...
 Άλλού πολλή η βροχή
 κι αλλού πολύ το χιόνι,
 και κάποια απ' τα παγόβουνα
 αρχίσανε να λιώνουν!..
 Εμείς όμως;
 "Έτσι κι αλλιώς...
 Έτούτο και εκείνο...'
 για τα καλά κολλήσαμε
 σε κάθε τι 'στραβό'.
 Και η μητέρα φύση,
 κουράστηκε να αντιδρά.
 Βαρέθηκε τους δήμευς της
 δίπλα σε όλα τ' άλλα...
 τα, του σύμπαντος
 ουσιαστικά, φαινόμενα.

Πολλά λοιπόν τα κρίματα
 -τα πιο πολλά γνωστά!..-
 κι ίσως συμβάλλουν κάποτε
 ατύχην ο πλανήτης
 να πλεύσει προς τον αφανισμό...
 -μας λένε... και μας λένε
 κι αν θέμε τα πιστεύουμε!-
 Είναι κοινή αντίληψη
 ότι εν ονόματι της τρομοκρατίας
 τα ψέματα κι ο βιασμός της σκέψης
 δίνουν και παίρνουν.
 'Πρωϊαν τε ωραϊαν, ο γήϊνος
 θα διαπιστώσει πως γλυστρά
 το χώμα που πατά
 και οι απάνωθέ του ουρανοί
 πανιά ότι ανοίγουν
 για ν' αρμενίσουν μακριά...
 και για παντοτινά!..'

Κι ίσως ακόμη-ακόμη,
 δε θά 'χει η φύση
 να κάνει μ'όλ' αυτά!..

Και ξαναρωτώ:
 ‘Μπορεί αλήθεια ο άνθρωπος
 να ξαναγίνει... άνθρωπος;’

‘...Αν βρούμε την αγάπη!..’
 ‘Ω! Μα πάλι όνειρα κάνεις,
 κι είναι κακό... πολύ κακό!..’

Μετριέται η αγάπη;

Μέτρησα την αγάπη
 με σταθμά:
 του Πόνου, τη Θλίψη, τη Χαρά...
 κι η ζυγαριά μου λύγισε,
 ο Πόνος την ταλάντευσε
 η Θλίψη τη συνέτριψε...
 και της αγάπης η Χαρά
 φτωχό καντήλι
 στην ψυχής την ερημιά,
 τρέμει κι αναβοσβήνει.

Ψάχνει αέναα
τη θαλπωρή κάποιας γωνιάς
για να σταθεί ασάλευτη!

Μίλα μου αγέρα...

*Μίλα μου αγέρα δροσερέ
για τη χαρά που περιμένω.
Χάϊδεψε τους κροτάφους μου
να λυτρωθώ απ' το άγχος μου,
μαλάκωσε την αναπνοή σου
κάνε την τραγούδι,
νανούρισέ με!*

*Μάστορας στα παινάδια εσύ
μίλα μου για μάτια τρυφερά,
καρδιές ζεστές
χείλια καλογραμμένα,
που δεν φιλεύουν
το φιλί μέλι και μεσημέρι,
που φιθυρίζουν όμορφα*

παραμυθίας λόγια.

Πούπουλο κάνε την ψυχή,
 και μήνυσε του Ορφέα
 να γράψει τον δοξαστικό
 για τον μικρό Θεό...
 Να σαϊτέψει
 του γειτόνου μου
 την πιο μικρή του κόρη.

Αγέρα μου την αγαπώ
 κι είμαι φτερό στα χέρια της...
 και δεν μ' υπολογίζει!

Νά 'μουν η 'Αρετούσα!

Νά 'μουν η 'Αρετούσα'
 κι αγάπη μου ο 'Ερωτόκριτος'.
 Νά τού 'πλεκα
 υφάδι της αγάπης μαγικό
 να τον φυλούσε

απ' το μάτι... το κακό.
 Ένα μαυτήλι-φυλακτό
 ένα μαυτήλι-περασμένο στο λαιμό,
 το θαύμα του να έκανε...
 Ν' αγκάλιαζε τον έρωτά μου
 να το 'πλαθε τραγούδι...
 κι ο φίλος μου ο άνεμος
 να το ταξίδευε...
 Να το ακούγανε καλά
 οι ερωτοχτυπημένοι
 και ξόρκι να το ρίχνανε,
 του πόθο να χορταίνει
 και της καρδιάς του πόνο τους
 να τονε θεραπεύει!

Του τρίτου κόσμου Παιδί

Έτα χείλια σου τα μελανά
 τα μάτια σου τα μαύρα
 το δέρμα σου του έβενου,
 παιδί του τρίτου κόσμου,

τ' αγαπάω...

Αλλιώςτικο,
κι απ' άλλου κόσμου,
το χέρι μου σ' απλώνω'.

Παρακαλώ σε ουρανό
κι αν είμαι μακριά του
ταξίδεψε τα λίγα
που έχω να του πω:
'Σ' αγαπάω άνθρωπε
του κόσμου αδικημένε!
Σε σκέφτομαι
και νοιάζομαι για σένα
σα στίχους πλάθω
και φυτεύω σε ζεστές καρδιές,
σα σπέρνω σπόρους
ακριβού συλλογισμού!..

Η αγάπη είναι...

*Η αγάπη... είναι
συναίσθημα πολύμορφο...
Εκλαμβάνεται κι ερμηνεύεται
ποικιλοτρόπως...*

*Η αγάπη... η αγάπη... αχ,
είναι μαγεία, ενεργετεί...
Ανυψώνει τον άνθρωπο
στον... 'εβδομο ουρανό'!*

*Φουντώνει, κατακαίει
κι όταν καταλαγιαίνει,
μεστώνει,
γίνεται τρυφεράδα
εμπιστοσύνη και φιλία
που ενδυναμώνει...*

Αν πάρει
 μονοπάτι κακοτράχαλο
 αν μπερδευτεί
 το δρόμο της αν χάσει...
 στεγνώνουν οι πηγές της,
 κι αλοίμονο, αφανίζεται.

Άδειος κι ορφανός
 ο παραπλαυμένος,
 βάζει πλώρη
 για νέους ορίζοντες,
 με τιμόνι την ανάγκη!

Αγαπάω ένα σύστημα

Εγώ...
 δεν αγαπάω άνθρωπο
 ένα σύστημα... αγαπάω!

Ξυπνάει, με ξυπνάει...
 Κοιμάται, με ξεχνάει...

Σηκώνεται, με σηκώνει,
 σαν φεύγει, με φιλάει...
 Μου λέει, μ' αγαπάει...
 Και μου τηλεφωνάει...
 Γυρίζει, τρώει, πίνει
 του υπολογιστή του ανοίγει
 μιλάει και διαβάζει
 και πάντα με ρωτάει,
 αν έμαθα... για το θέατρο
 του τάδε του πολιτικό
 ή τ' άλλο, κι άλλο... κι άλλο...
 Αν διάβασα τα νέα
 του Bush ή της παρέας!..
 'Ο Howard μας 'τάραξε'
 με την τρομοκρατία
 το κόλλο έπιασε,
 πάει και χάνεται
 η έρμη η Δημοκρατία!'
 Ο άνθρωπος που αγαπάώ
 είν' άκρως γενναιόδωρος
 και πάνω απ' όλα ανθρωπιστής,
 που άλλοτε υπήρξε...

και μέγας εραστής!

Θέλει δουλειά ο άνθρωπος
για να τον καταλάβεις
για να δεχτείς τα πάντα του
και για να τον συνδράμεις.
‘Δύσκολη περιπέτεια!’
‘Όχι!.. Άκρως ενδιαφέρουσα!..
Αρκεί να βρεις την άκρη!
Κι όλα για την Αγάπη!’

Ψέματα και τερτίπια...

Δεν ξέρω από ψέματα,
μήτε κι από τερτίπια
κι αν ‘φίλη’ μου σ’ αποκαλώ
σημαίνει την αλήθεια.
Πέρα από την εκτίμηση,
μαθαίνεις και μαθαίνω
παίρνω και δίνω κάτι τι

σ'αυ κάνουμε παρέα.
 Ωραία συναισθήματα
 σκέψεις απλές, αγνές
 αστεία, ή 'κουτσομπολιά'
 ασήμαντα-σημαντικά
 ερχόμενα-περαστικά...
 μένουν ανάμεσά μας,
 είναι απλά 'δικά μας'!
 Το σπουδαιότερο;
 'Ο φίλος τω φίλω
 εν κινδύνοις φαίνεται'!

Νόμιζες πως την αγαπάς...

*Νόμιζες πως την αγαπάς...
 Και τό 'κανες το λάθος...
 Ήταν γιατί δεν έφαξες...
 Ήταν γιατί παράπαιξες...
 Τέλος γιατί βαρυσούνα,
 πέταξες επιπόλαια
 την πιο φτωχή σου γνώμη,*

σαν είπες:
 ‘γυναίκα μια μου πέφτει!..’

Τώρα που την απόκτησες,
 βλέπεις το μέγα λάθος;
 Δεν είναι όμως εύκολο
 Και ξέχασε το πάθος!
 Δεν είναι ένα πουκάμισο...
 σκίζεται το πετάς...
 μήτε σημειωματάριο
 να γράφεις
 ή να σβήνεις...

Τώρα πια
 ή κάνεις υπομονή
 κι όλα τα καταπίνεις,
 ή δίνεις
 μία ‘ανάποδη’
 κάνεις κομμάτια το γυαλί
 το ήδη ραγισμένο!©

*Πώς σ' αγαπώ
βρε 'Μάνα μου'!*

*Η αγάπη μου για σένα
είναι κληρονομική!
Στα γεννοφάσκια μου
βραχιόλι μου την πέρασαν
οι εκλεκτοί δικοί:
η οικογένεια, οι δάσκαλοι...
τότε π' ακόμη αγαπιόταν
η αλήθεια!..*

*Μία αλήθεια,
μία ιστορία από παλιά
-κι ήταν καλόδεκτη
η πλύση εγκεφάλου-
κατέθεσε πίστεις, βιώματα
γέννησε περηφάνεια,
το χρέος και την ευθύνη
ρίζωσε, για σένα 'Μάνα'!*

Είναι η αγάπη μου ταυτότητα
 αναπνοή κι ασφάλεια
 από την τρέλα.
 Σου ανήκω για παντοτινά,
 όπου κι αν ζω,
 με έναν τρόπο ζεστό,
 αποδεκτό,
 νόμιμο... και αθάνατο...

Στο DNA μου
 μετράω τους αιώνες...
 (Κάποιοι σε υιοθέτησαν...
 Μίμοι των γνωρισμάτων σου
 και πλαστογράφοι έγιναν!
 Μεγάλο 'ρεζιλίκι'!)

Το πνεύμα σου ανέκωνα λατρεύεται
 ίστασαι, επιβλέπεις κι ευλογείς,
 αειθαλής Μνήμη-Μάνα.
 Κι εγώ υπογράφω ξανά:
 'η αιώνια νοσταλγός!'

Η μάνα... Ο πατέρας... ©

Η μάνα... ο πατέρας...
 πέρασαν εδώθε,
 έζησαν την περιπέτεια
 της άδικης ζωής
 κι έφυγαν πονεμένοι.

Έλλειψη στοργής
 σημάδεψε το διάβα τους.
 Έλλειψη αγάπης,
 αυτής που περιμένει
 ο θνητός
 σαν αντάλλαγμα της φύσης
 -αν όχι ατόφια
 τουλάχιστον όπως τη μοίρασε-
 ή έστω και κομμάτια της!..

Κι αν είναι αλήθεια
 πως όλα εδώ πληρώνονται

τότε δεν είναι άδικο τρανό,
να δίνεις... και πίσω να μην παίρνεις;
Αυτή η πραγματικότητα
σημάδεψε το είναι μου.

Εύχομαι νά 'ναι αλήθεια
ο ουρανός,
η πνοή του να τους αγκαλιάζει
και να μαλακώνει
την αυθρόπινη πίκρα τους!

«Γέφυρα στεναγμών»

Γέφυρα στεναγμών μ' έφερε
στην αγάπη,
τότε που με κυνήγαγε
τ' ανθρώπου η ανεμοζάλη!

Η αγάπη πάει-ξεθώριασε
σαν είδα τ' ομμάτι
του άξεστου, του άκαρδου,

του τύραννου σατράπη...
 Σπάρραζαν άοπλοι οι θνητοί
 γυναικοπαίδια, γέροντες
 και τα γεράκια έκραζαν
 τραγούδια του θανάτου.

Δεν ένιωθα μια έκπληξη
 το φόβο ή την οργή...

Δέχτηκα κι αποδέχτηκα
 του ακόρεστου τυφλού,
 τη θριαμβευτική στιγμή.

Λόμματος ο τύραννος
 κοντόφθαλμοι οι σύντροφοι
 σκληροπυρηνικοί...
 άκαρδοι, τυπικοί,
 ψυχροί, υπολογιστικοί
 απλά 'μηδενιστές'.

Δούλοι του 'κίτρινου πυρετού'
 δεν φέρουν μία τύψη.

Την κάθε μέρα που περνά
 χάνονται εκατοντάδες...
 στα γρήγορα ανέβηκαν
 και μέτρησαν χιλιάδες.
 Τα εγκλήματα
 του κάκου μαρτυρούνται!

Η αγάπη μου αντέχει,
 κι επιμένει.
 Πολύτιμο υφάδι,
 συμμαζεύω την
 -όσ' έχει απομείνει-
 την τυλίγω ευλαβικά
 κι απάνω της κεντώ
 τους αριθμούς των αυταπαρησηστών
 των αγνώστων ηρώων!..

Έχει σημασία η φυλή,
 η γλώσσα
 το σχήμα των ομματιών,
 ή το δέρμα;

'Προσοχή... προσοχή!
 ζητούνται στο ελάχιστο
 η αγάπη, η κατανόηση,
 η ανεκτικότητα...,
 η ευεργός συμπάρασταση
 της γενναίας χειρός!'

Μπορούμε ν' αγγίξουμε
 τα χιλιοβασανισμένα χέρια
 εκείνα που μαζεύουν
 κομματιασμένα...
 'τα μέλη
 των γυναικοπαίδων τους!'

Εκείνων π' αντιπαλεύουν
 τον Άρνη
 για τα χιλιοαγαπημένα,
 κι αγριεύουν
 σα ρίζουν απανωθέ τους
 το χωμάτινο πάπλωμα...
 όσο ανάλαφρο κι αν είναι!

Πέρα από το χρώμα
 του δέρματος,
 και πέρα από το σχήμα
 των ματιών
 η σάρκα πουάει όμοια,
 και πολύ περισσότερο
 η καρδιά
 στην απουσία του συνανθρώπου!

Το χρώμα της ζωής
 ανέκαθεν υπήρξε άλικο!

Ποτάμι Ανάγκης σε ταξιδεύει
 (Μας λείπεις γιε μου!)
 Αφιερωμένο στον πρωτότοκό μου
 Έτσι λέω
 όταν θυμάμαι
 τις συνθήκες της φυγής σου,
 την απόφασή σου
 ν' απομακρυνθείς
 από το αίμα σου!..

Σ' αγαπήσαμε
 πιότερο από τον εαυτό μας
 γιε μου!...
 Η σπασμένη ρίζα σου
 θεριεύει
 το δέντρο της νοσταλγίας.
 Μας λείπεις, γιε μου
 -αχ, πόσο μας λείπεις!..

Σαν έφρευες,
 έλεγες
 θα ταξιδέψεις ένα γύρω...
 για να δεις
 να γνωρίσεις, να μάθεις
 τους τρόπους των ξένων...

Έλεγες
 θέλεις να δεις
 πόσο αληθινά είναι
 τα όσα λέγονται,
 εδώ κι εκεί στα media...

ή τ' άλλα
στα βιβλία που διάβασες.

Είπες ξαφνικά
πως θα μείνεις κάπου εκεί τελικά,
πως θα παλαίψεις για 'το κάτι'
που κάνει τον άνθρωπο
να ξεχωρίζει,
και για την επιτυχία
του τίμιου αγώνα.

Απέστρεψες έτσι το πρόσωπό σου
απ' εκείνους
που σ'είχαν προδώσει.

Όμως εμείς
δε θα κάναμε ποτέ
κάτι τέτοιο
στο σπλάχνο μας...
Μας νοιάζει
να σ' έχουμε κοντά μας!

Μας λείπεις γιε μου,
αληθινά μας λείπεις!..

Μην ξεχνάς την αγάπη μας
τη ζεστασιά του αίματος...
την ανάγκη μας
και τη δική σου
για την παρουσία αλλήλων...

Μας λείπεις γιε μου
αληθινά μας λείπεις!

Νύχτα αφέγγαρη...

Νύχτα αφέγγαρη
πεντάρρανη από αστέρια!
Νύχτα γεμάτη κρίματα!
Νύχτα γεμάτη μίσος!
Νύχτα και η
μαυρίλα σου πλακώνει

τη συνείδηση του πολεμιστή
 που ξέρει ν' αγαπάει,
 που ξέρει να σκοτώνει!
 Που 'ναι ταμμένος
 σ'ετούτη την κατεύθυνση...
 - 'Επαγγέλλεται...' -
 Συνεργάτης του ο θάνατος
 οι αρχές που τον ορίζουν
 που τον τροχονομούν...
 που του αμοιβούν!

Κυττάζει πίσω και λιποψυχεί,
 κατατρεγμένος από τα μίση
 εκείνων που αντιμετωπίζουν
 τις φονικές βολές του
 και των άλλων
 που εκπροσωπούν
 οι εξουσιαστές του...

Κατατρεγμένος από τη συνείδηση
 έγινε ένα
 με την μαυρίλα του καπνού,

τη σκόνη του πολέμου...

Η καρδιά του
είναι δοσμένη στην αγάπη...
στη γυναίκα, στο παιδί
στη μάνα, στον πατέρα
σ' αδέρφια, φίλους, συγγενείς...
Βουτηγμένος στην αγάπη, σκοτώνει
ή σκοτώνεται γι αυτήν!.

Νύχτα γεμάτη φθόνο
Νύχτα γεμάτη ερημιά
Νύχτα γεμάτη πόνο!..

Μ' απόντα τ' άστρα της χαράς,
φευγάτο το φεγγάρι
από τη μύρια συχασιά,
ω, Νύχτα,
ορφανεμένη απ' αγάπη
είσαι πάλι!
Νύχτα, του θάνατο
φωλιάζεις στην καρδιά!..

Και πού να δεις χαρές!..

*Δεν είδες κάτι παρόμοιο
γι αυτό μιλάς...
Δεν είδες τις χαρές,
την ευτυχία
γι αυτό αρνείσαι...*

*Η γέννηση ενός παιδιού ήταν
κι όλα μεριάς ξαστέρεψαν...
Εκείνο το μειλήχιο προσωπάκι
που έπλεε σε πελάγη αθωότητας,
ήταν η αποκάλυψη
μιας άλλης ευτυχίας.*

*Δες πώς γεννιέται
ο άνθρωπος!*

*Είναι
το θαύμα αγνότητας,*

η ομορφότερη όψη της ύπαρξης,
είναι.

Πώς να μην αγαπάς
τον νιόφερο άγγελο
που κατεβαίνοντας στη γη
κάποια στιγμή μοναδική
στ' άέναο του χρόνου,
έτσι παράξενα και ξαφνικά...
παίρνει σάρκα
παίρνει οστά!

Τι μαγεία!
κι ως ξέρεις ουσιαστικά
τα του θαύματος!

Αυτό το πλάσμα
είναι η συγγνώμη του Θεού
η αιώνια αγάπη Του
προς το ομοίωμά του.
Α... ο Πλάστης,
-ο αισθηματίας, ο μεγαλόκαρδος!-

μ' ένα μωρό
 επιχειρεί
 το θαύμα της αγνότητας
 και την απαράμιλλη ομορφιά της,
 ν' αποκαλύψει.

Μόνο που... ο άνθρωπος ξεχνάει
 'τούτο το στάδιο της ζωής του
 και στην πορεία
 - ων, μιμητικό ου -
 αποβαίνει πανομοιότυπο
 κάποιων... μελών της κοινωνίας του.
 Ούτε το πιο κακόγουστο αστείο
 νά 'ταν, μα την αλήθεια!..

Η αγάπη μου φυλαχτό σου!

Φόρα την αγάπη μου
 φυλαχτό παιδί μου.
 και να θυμάσαι,
 πως δεν διέπεται κανόνων,
 δεν προβάλλει αξιώσεις
 ή αιτήματα.
 Είναι άφθαρτη
 κι αν την σαρώσουν χίλια κύματα
 κι αν την δοκιμάσουν χίλια κρίματα
 κι αφήσουν ίχνη ανεξίτηλα
 παρόμοια των ηλών
 στην ψυχή μου.
 Είμαι άνθρωπος
 και δεν είμαι αναμάρτητος...
 Έκανα ίσως τα παρόμοια
 και δεν το ένιωσα...
 Ίσως να μη θυμάμαι...

Ο χρόνος κάνει πολλά καλά
 κάνει όμως και 'εγκλήματα'!
 Θά 'πρεπε να θυμόμαστε
 την πορεία μας
 του ανθρώπου,
 όλες της τις βαθμίδες
 από τη σύλληψη
 ως το θάνατο!

Θέλω να πω,
 πως την αγάπη του γονιού
 'συχώριο και φυλαχτό' είχα
 κι επέζησα στη ζούγκλα
 όπου διατρίβω.

Το τραγούδι της ευτυχίας

'Ακούς; Άκουσε, άκουσε!..
 είναι το τραγούδι
 της ευτυχίας...
 το πιο χαρμόσυνο απ' όλα!'

Τρίλιες
 ευτυχομένου πουλιού,
 είναι
 και ζωγραφίζουν
 νότες χαράς
 στο πεντάγραμμο
 του ουρανίου τόξου.
 ‘..Τυχερός οποιος ζει
 σ’ αυτή την Πλάση...
 που γνωρίζει τη χαρά,
 γιορτάζει την υγείά του...
 με τους ανθρώπους
 π’ αγαπά...

Ευτυχομένος όποιος
 δε γνώρισε τη στέρηση
 της αγάπης
 πόλεμο ή ξερίζωμα
 διάκριση ή αδικία
 που δεν περιφρονήθηκε
 και που δεν κυνηγήθηκε!..

Δεν έχασε παιδί,
 δεν έχασε οικογένεια...
 δεν έχασε πατρίδα!

Ευτυχισμένη η ψυχή
 που έζησε,
 που γέρασε γαλήνια,
 που πέταξε έτσι όμορφα
 και στ' όνειρο!

Το μυριοειπωμένο:
 'Πόσο μ' αγαπάς;'

'Πόσο μ' αγαπάς;'
 'Μέχρι τον ουρανό!..'
 'Μονάχα εμένα αγαπάς;..'
 'Η καρδιά μου είναι μεγάλη
 Χωράει αγάπες κι αγάπες...
 Η αγάπη δεν μοιράζεται.

Αυξάνεται,
 παίρνει πολλές μορφές...
 και καθεμιά
 έχει την αξία της
 τη δική της σημασία...
 Μετράει η αγάπη μου
 για σένα!

‘Αγαπάς κι άλλη λοιπόν;’

‘Αυθρώπους αγαπάω...
 καλή μου!
 Πολλούς ανθρώπους!
 Έχω πατέρα, μάνα
 κι αδερφές
 φίλους και συναδέλφους...
 -υπήρχαν ενωρίτερα,
 πολύ πριν σε γνωρίσω...-
 μήπως θα πρέπει τελικά
 τη μνήμη μου να σβήσω
 για να σ’ ευχαριστήσω,
 μόνη εσένα απ’ όλους,

όσους πριν αγαπούσα
 κι ακόμα αγαπώ
 για σε
 τη νια αγάπη μου;'

Ο φίλος μου...

Ο φίλος μου είναι σπουδαίος.
 'Γιατί;' ρωτάτε... κι απαντώ:
 'χρυσάφι είναι στο σπίτι του
 καλός στη γειτονιά του,
 ο φίλτατός μου... φίλος,
 όμοια στην αδερφότητα
 και στην υπηρεσία,
 καλός παντού και πάντοτε.

Ομιλητής σπουδαίος...
 συνεστιάσεων θησαυρός
 και εκλεκτός... των μπαρ!..'

‘Πολυαγαπητός λοιπόν
και στην ομήγυρη
των τελευταίων τριών κύκλων
ο αγαπητός σου!’

‘Φίλτατοι...
το φρούτο της φιλίας
δεν σπανίζει...
Αν είστε λίγο οξυδερκείς,
λιγάκι τυχεροί (όπως εγώ...)
μπορεί να την γευτείτε.
Μη με ζηλεύετε λοιπόν
και μην με κριτικάρετε...
Ειρωνικά προπάντων
όπως ο... παραπάνω!’

.....

Ο φίλος μου... ο σκύλος μου...

*Αζούρ...
Καλέ μου Αζούρ...
Τι θά 'κανα
χωρίς τη συντροφιά σου
Τι θά 'κανα
χωρίς την άγρια
λαλιά σου
τα δόντια σου
τα αιχμηρά
που σαν τα δουν
οι ύποπτοι
το βάζουνε στα πόδια...*

Έχε γεια, φίλε!..

‘Φεύγεις φίλε.
Θα μου λείψεις.
Μοιραστήκαμε πολλά
άσχημα και καλά...
Πολλοί θα σ’ αγαπήσουν
εκεί που πας,
το κοκκαλάκι της νυχτερίδας
κατέχεις, ‘άτιμε!’
Μη με ξεχνάς λοιπόν
στείλε μου ένα email
πάρε με στο τηλέφωνο...
έτσι να μη χαθούμε!’

‘Μικρός ο κόσμος
φίλε μου
και θα ξαναβρεθούμε!..
Κράτα τη χόβολη ζεστή
κι εγώ στο εγγυώμαι!

Άκουσε λιγάκι του κόσμου τις φωνές
και θαύμασε!

Οι λευκοί γείτονες   Οι μαύροι γείτονες

Μαύροι είναι
δε θέλω και πολλά...
Έχουμε ξέρεις
και παιδιά...
Θεός φυλάξοι!
Κι ακόμη
ξέρεις
μαύροι είναι.
Και σίγουρα ποθούν
των λευκών τα αγαθά!
Δεν αγαπιούνται!..
Καθένας με το σόϊ του,
με το είδος του!

Όχι πάρε δώσε
με τους γείτονες...
τους λευκούς...
Έχουμε παιδιά
Θεόςφυλάξοι!
Μας ορίζουν σαν
την τσέπη τους
Κορίτσια έχουμε
Μακριά, μακριά...
ας είναι καλά!
Μα έχουν Θεό;
Όχι! μαύροι εμείς;
με τους μαύρους!

Τι σου είναι ο άνθρωπος!

Ένας Κυκλώνας είσαι!

*Μη μιλάς
γι' αγάπη πια!
Είπες, ξ' είπες...
και τίποτα δεν έκανες.
Σωστός Κυκλώνας
είσαι!..*

*Μία γυναίκα είχες
μάτια μου
και την ξέκανες!
Τον φίλο σου
'διαζεύτηκες',
τον σκύλο σου
αφάνισες...
Και δε σταμάτησες
εκεί.*

Σωστός κυκλώνας
 πάντοτε,
 του Δέσποτα κατέτρεξες
 και τη γριά τη μάννα σου
 κακήν-κακώς
 την έθαψες!
 Τη 'μάυρη σου την πεθερά'
 με τη σειρά φαρμάκωσες,
 τον Άγγελό σου,
 -τον μοναχογιό σου-,
 κι αυτόν... του παραπέταξες!

Ψάχνω λοιπόν να βρω
 τι έχει απομείνει
 που δεν το έσβησες
 από τη χάρτα της ζωής σου...
 Μη μιλάς γι' αγάπη λοιπόν!

*Ποιο είναι το χρώμα σου
Αγάπη;*

*Ποιο είναι αλήθεια το χρώμα σου
Αγάπη;*

Της ίριδας τα χρώματα μελετώ...

*Της δύσης το τριανταφυλλί
γλυκούτσικο, βελούδινο
της παρηγουρικής χαράς,
δεν είναι το δικό σου.*

*Με κάνει να μελαγχολώ
στον μωβ στις αποχρώσεις
συμβόλου της απώλειας,
της θλίψης, της μετάνοιας..
αγαπημένου που υποχωρεί
ή κι αποχωρεί!*

*Α! το λευκό σου πάει,
όταν αγνή βολεύεσαι
στα στήθια των παιδιών!..*

Μήπως το γαλανό
σαν λαμπυρίζει στα μάτια νιας
φρουσκώνοντας της αισιοδοξίας
του παλμό;

Το δροσερό του πράσινου
-το χρώμα της ελπίδας-
πώς να παραμεριστεί;

Το κόκκινο
φλογεράς παπαρούνας,
το χρώμα του θριάμβου,
σου ταιριάζει
σαν κλώθεις τη ζωή!

Όμως...
ψάχνοντας
για το χρώμα σου
ξεπέρασα την ιριδα,
ω, αγάπη!

Νομίζω ότι τελικά
φοράς το χρώμα
π' ομορφαίνει τη μορφή
που συναυτάς!..

Όμοια με τις νότες
στο πεντάγραμμο.
Τις αποχρώσεις σου
τις γεννά το συναίσθημα,
όταν τα χρώματά σου
ομορφαίνουν ή πληγώνουν
την ψυχή του συνθέτη τους...
Ω αγάπη πολυπρόσωπη
πολύχρωμη αγάπη!
Πολυάσχολη,
Καπριτσιόζα, αγνή...
συνθέτεις μελωδίες,
ω ακριβή!

*Χρόνια πολλά...
(Βοριά!)*

*Χρόνια πολλά σου άνθρωπε
Φύση χρόνια πολλά
χρόνια πολλά
κυρά μου λευτεριά
χρόνια πολλά αγάπη!*

*‘Σφουρίζεις και μουγκρίζεις
σαν τραγουδάς τ’ άγρια,
Βοριά μου!
Θεριά είναι
οπού κατασπαράζουν
τα ήμερα.
Καλείς και φάχνεις
για να βρεις
της ελπίδας το φονιά.*

*Αχ... Βοριά!..
Συ που μαζεύεις τα λεριά...*

βρες το φονιά...
βρες το φονιά!..

Βοριά!.. αχ, Βοριά!
τη ρίζα του κακού
την αστοχάς...
κι αφήνεις τ' άκακα τ' αρνιά
στην ορυή της παγωνιάς!..

Κουφάρια ρημαυμένα
γεμίσαν οι χαράδρες!
Κατάρρα στα 'γεράκια'
Κατάρρα στα γεράκια!..'

Χρόνια πολλά σου άνθρωπε
Φύση χρόνια πολλά σου...
χρόνια πολλά κι εσένα
κυρά μου λευτεριά,
χρόνια πολλά σου αγάπη!

Στην όχθη του Αχέροντα...

Στην όχθη του Αχέροντα
πήγες και κάθησες...

Ήταν δειλινό,
κι ο ήλιος πυρπολούσε
τις μακρυνές κορυφές.

Όταν σ' αντίκρυσα
στην άκαρδη ερημιά
οι μύθοι ευσαρκώθησαν
και πίστεψα πως ήταν
η ανάσταση
του ατίθασσου νέου
που δαρμένος από τρέλα
θεικιά...
τους Φρύγες ονειρευόταν...

Κυττούσες τον Απόλλωνα
ν' απομακρύνεται

κι έκλαιγες για τον έρωτα
 που είχες αντικρύσει κάπου
 στις ψηλοκορυφές,
 κι ύστερα έμαθες
 πως αντίπερα ανήκε!

Πήρες μεγάλη απόφαση
 γενναίε μου
 να του παλαίφεις
 αυτρίκια...
 'Χάρε', του παρακάλεσες...
 'Χάρισέ την μου...
 ή πάρε με κι εμένα!..'

Η Γερακίνα στέναξε
 για τον καϋμό σου
 και ο αϊτός τον ζύγιασε
 για να σε βοηθήσει...

Είπε ο Άρνης,
 πως είχε ήδη υπογράψει
 το συμβόλαιο

κι ούτε που ήταν δυνατόν
 τις πέτρες να στραγγίσει
 για 'το δώρο της καρδιάς'.
 Κι είχε, ως είπε ο σκληρός,
 βουτήξει το σφουγγάρι
 μεσ' το ξύδι
 'για να δροσίσει'
 'την πληγή της ανομβρίας.

'Καταλυτή της ύπαρξης
 νέρωσε το κρασί σου,
 τη συμφωνία άλλαξε.
 Οι διαφορές δε λύνονται
 με κουταρομαχίες
 στα πέτρινα τ' αλώνια.

Δε ζούμε στους καιρούς
 της ανθρωπιάς
 και η μονάδα δε μετράει.
 Κι αν αναμασσώ τις ιδέες μου
 είναι γιατί το μαντολίνο
 ξέρει ν' απαλώνει

τις νότες της παραφωνίας σου!

Φονιάς εσύ...
 τραγουδιστής εγώ...
 Ξέρε το θα νικήσω κάποτε,
 αν τελικά
 δεν εκλείψουν οι 'άνθρωποι'.

Αγάπη;
Μου είναι Άγνωστη!

'Μίλα μας για την αγάπη.
 Τι ξέρεις γι' αυτήν;'

'Ακουστά την έχω...
 Δεν την γνωρίζω προσωπικά!
 Ο πατέρας μου βίασε
 τη μάνα μου
 κι εκείνη με μίσησε
 ως παρείσακτο!

Δεν γνώρισα τη γεύση της αγάπης.
 Λένε πως είναι ευλογία
 κι ευλογημένοι
 εκείνοι που τη γεύτηκαν,
 τη δώρισαν
 ή την είσπραξαν.

Μεγάλωσα σε ίδρυμα...
 Τό 'σκάσα μεσ' τα δέκα μου
 έζησα μ' ένα θείο μου.
 Μου έκανε το 'χατίρι'!
 Κάποια στιγμή με βίασε
 μέσα στην αποθήκη!
 Φόρτωνα λέει ξεφόρτωνα
 τα εμπορεύματά του.
 Σιχάθηκα τ' ορκίζομαι
 την υποκριτικότητά του
 την διεστραμμένη φύση του.

Μου είναι άγνωστη
 η αγάπη...
 Δούλεψα στα γιατιά...

και ένιωσα ελεύθερος.
 Διασκέδασα στα 'μαγαζιά'
 με μάγκες και 'λεβέντες',
 στα σκοτεινά του υπόκοσμου
 κάπνισα τ' 'ακάπνιστα'...

Έκανα τ' απαγορευμένα
 κατάλληλα,
 κρύφτηκα με παράνομους
 και έκανα γραφίτι
 -ο όχλος με παρέσυρε-
 και 'εκ προσκολλήσεως'
 επαναστάτης,
 συνθήματα κόλλησα απρεπή
 σε τοίχους ή σε τζάμια,
 συνθήματα που κραύγαζαν
 'είμαστε επαναστάτες...'
 κι αλοιμόνο πολλές-φορές,
 δεν ήξερα γιατί!

Η κοινωνία η ένοχη
 να επιδοθώ στα έκτροπα

με ώθησε.
 -Θύματά της ανέκαθεν
 τα άτυχα παιδιά της!
 Τα προσωπικά μας
 'εν δήμω',
 μομφής σχόλια γεννούυ...
 Ποιος θα γνoιαστεί λοιπόν
 γι' έναυ αλήτη;

Κι αν άλλοτε τα σανατόρια
 φιλοξενούσαν επαυαστάτες
 ήταν γιατί κι αυτοί
 -ουσιαστικά φτωχοί-
 αδυνατούσαν ν' απαγορεύσουν
 στον σταφυλόκοκκο
 να καταρακώσει τους πνεύμονές τους.

Τώρα όμως κουράστηκα
 κι αποζητώ την ανάπαυση.
 Βάλθηκα κοντολογίς
 τα χούγια μου ν' αλλάξω
 και *straight* να γενώ,

αφού όλα τα έζησα
και όλα τα συχάθηκα!

SOS, παρακαλώ σας!..
Να συναυτήσω αποζητώ
την Μεγαλειότητα.
Θέλω να μάθω
ν' αγαπιέμαι, ν' αγαπώ,
να τη γνωρίσω θέλω
τη γλυκυτάτη **ΑΓΑΠΗ!**'

Λίθινες Λεπίδες...

*Οι Λίθινες Λεπίδες...
Ανασταίνου η Σκοτώνου
τις Ελπίδες;*

*Γ' απίστευτα ύψη,
τις μυθικές μορφές
που φυλάσσονται
από μάτι ανθρώπου,*

στόχευσες!..
 Στα ύψη τα ατελεύτητα
 όπου οι λίθινες λεπίδες,
 των θνητών σαρώνουν
 τις ελπίδες!..
 Όμως εσύ διαφέρεις...
 δεν πτοείσαι.

Κι αν κορυφές απάτητες είναι
 κι ύψη σαβανωμένα,
 το λιγοστό οξυγόνο τους
 φλερτάρεις,
 την αγριότητά τους
 με πάθος αντιπαλεύεις
 και δεν λογάζ
 μήπως και το δικό σου σάβανο
 απάνθρωπα σκαρώσουν.

Εραστής της κορυφής τους,
 στα δύο κομματιάζεσαι.
 Της θνητής αδυναμίας
 πετώντας το πετσι,

στον μαυδύα τ' ατίθασου του Νου
ατρόμητα τυλίγεσαι.

Αναρωτιέμαι, τι άραγε
λατρεύεις περισσότερο:
τα ύψη ή την κατάκτησή τους;
Για τον αγώνα σου
-του παιδιού, που πείσμα τό 'βαλε
να είναι νικηφόρο-
οπλίζεσαι
σκαπάνη και τοιγκέλια
breathing apparatus
και σκοινιά
και δίνεσαι στον πόλεμο
με τα θηριά της φύσης,
που κάθετα κι ακάθεκτα
αείποτε υπάρχουν
για να γοητεύσουν,
να κατακτήσουν
να κατασπαράξουν
να καρφώσουν
στα ιερά τους άδυτα

εσένα,
 του παρείσακτο ερωμένο
 του Προμηθέα που τολμά
 αλλαζονικά την σύγκριση
 με το Θεό!..

Σε κατακυριεύει ο στόχος,
 των αθανάτων σε μεθά
 η υπεροχή,
 η αγάπη της ζωής
 σε φέρνει
 'ενώπιον ενωπίω'
 στον Αόρατο!
 Τα δίνεις όλα
 για την επίτευξη της ισορροπίας
 της άενας αγάπης
 ανθρώπων και στοιχειών,
 -που κατακεύουν
 την αρχοντοσύνη τους
 με το ύψος και το ύψος,
 στον αιώνα!

‘Είδα κάποιου ν’ ανεβαίνει
στο Μουτ Μπλαυ
ακάθεκτα, αποφασιστικά, αγέρωχα
με στόχο την κατάλυση
του ανθρωπίνου limit’.

Σε φαντάζομαι
στο δάμασμα του αήτητου
χωρίς αέρα ή χέρια ανθρώπινα
να πιάνεσαι, να γαντζώνεσαι,
με την πεποίθηση μόνη
για την ελπίδα της αιωνιότητας,
που όμως δεν υπάρχει...
κολλάει στις στατιστικές μόνο
και στα κατάλληλα χαρτιά!

Κι εσύ πιότερο από τον καθένα
-καλύτερα απ’ όλους μας-
ξέρεις πως μια κλωστή
κρατάει τη ζωή μας,
μας ζυγίζει στο χάος
και μόνο ο έρωτας

και η βαθιά αγάπη
 για το άγνωστο,
 το απρόσιτο, το αξεπέραστο...
 παραμένουν αιώνια,
 κι εγκυμοσούν
 στους τολμηρούς τρελούς
 του είδους σου.

Το θεριό...

Βρόντισε κι άστραψε
 κι άχνα δεν έβγαλα...
 Το πληγωμένο το θεριό
 απ' την γωνία τ' ομματιού,
 τόλμησα και αντίκρυσα
 πού 'σταζε αίμα,
 στράγγισμα πονεμένης καρδιάς.
 Τράβηξα απ' τα μαλλιά μου
 χούφτα το χρυσό
 κι έκανα μια προσευχή...

Ἄφροδιτη...
 μη μου στερείς του Δράκο μου...
 Είναι ο Μοναδικός μου...
 Είναι η Σκέπη μου,
 η Ζέση, η Θαλπωρή μου
 Παραμυθίας Τραγούδι
 και Ταίρι μου είναι!..
 Η πνοή του ανασταίνει
 τον ασφόδελο
 το πάτημά του, τον Υάκινθο!..
 Σκουτί κι αυ είναι
 ο μαυδύας του
 και κεχριμπάρι η κορώννα του...
 είναι ο Βασιλιάς μου!
 Σε ικετεύω Βασίλισσά μου,
 κάνε το δάκρυ μου βάλσαμο
 απάνω στην πληγή του!
 Νέα φτερά στα πόδια του
 να δέσουν,
 της λευτεριάς το μονοπάτι
 ν' αγκαλιάσουμε... Αμήν!

Η μάσκα της ντροπής

*Η μάσκα σου έκλεψε
την ντροπή μου,
κουρέλιασε την 'περηφάνεια μου,
κλόνισε την πεποίθηση
της αξίας μου...
στην άβυσσο της ανεμοδούρας!
Άδικα κι αν παραδέρνω
ποιος θα τολμήσει
να σε τιμωρήσει,
να σου φορέσει την τσίπα
που σου λείπει;*

Χαρά μου!..

*Βλέπεις που μιλώ με τ' άστρα
και νομίζεις
πως είμαι αλαφροϊσκιωτος...*

*Δεν ήμου,
έγινα σαν τα χέρια σου
μ' αγγίζανε...
σαν τα χείλια μου τρυγήσανε
το μέλι σου,
γλυκό μου μελισσάκι!*

*Γεννήθηκε έτσι η ανάγκη
να μοιραστώ τα μυστικά μου
μαζί τους.*

*Δεν μπορώ όμως
να σου 'ξομολογηθώ
τ' απόκρυφά μου.
Δε θέλω να χάσω
ατόφια την ψυχή μου,
Μάγισσα!*

Οι λάμιες...

Στην αυλή σου τα μεσάνυχτα,
λάμιες λαλούν
κι αναμαλλιασμένες χορεύουν
σε ξέφρενο ρυθμό...
Ικετεύουν να γίνεις
η Νουνά τους!..
Κι εγώ ο αδαής πίστευα
πως μ' αγγελάκι έμπλεξα!..
Τώρα... τώρα
Έφτασε κι η δική μου στιγμή
μάγισσα...
Θα μου δώσεις την καρδιά σου,
τώρα,
αν θες να πιστέψω
πως τα φτερά που σφηνώθηκα
στον έβενο των μαλλιών σου
και τα ράμφη που τοιτώσανε
στα στήθια σου...

είναι σημάδια θεμιτά...
σημάδια θηλυκού
που ξέρει να θυσιάζεται
για τη θυσία!..'

Κοράκια ήταν εκείνα
που σπαράξαν τη γυναίκα...
που νόμιζε
σε άντρα πως δινόταν!

Άς με μισείς...

Άς με μισείς
εγώ θα σ' αγαπώ.
Και αν τα φύλλα του πλατάνου
αργοπεθαίνουν,
πίσω από την πόρτα του χρόνου
κρύβεται η άνοιξη.

Η φιλενάδα των ερωτευμένων
μου υποσχέθηκε πως το άρωμά της

Θα ξυπνήσει την ανάγκη της ζωής...
 Θα περιμένω για το θαύμα της.
 Ξέρω πώς να περνάω...
 Έμαθα να μετράω τους κόμπους
 του καϋμού μου!
 Μην κλειδώνεσαι στο μίσος σου...
 Την αιώνια αγάπη σου προσφέρω
 κι όχι το κώνειο!

Είδες;

Είδες; Σου τό 'λεγα
 και δε με πίστευες!
 Το φεγγάρι τρελάθηκε
 όταν τ' αστέρια τραγούδησαν
 την μπαλλάντα σου.
 Πίστεψε πως ήταν για 'κείνο
 κι έκλεισε τα μάτια του
 καταγοητευμένο...
 κι εσύ ακόμη σκέφτεσαι

την αξία της...
 που είναι γραμμένη
 με τη σφύρα του πόνου!..

Οι Εσπερίδες...

Οι Εσπερίδες, εσπέρα
 σ' είχαν καλέσει στο τσάι τους...
 Η Εστία είχε πει
 πως είσαι το βαφτιστήρι της
 και η Αφροδίτη
 είχε παινέψει την ομορφιά σου...

Η Αθηνά,
 σουφρώνοντας
 τα τόξα των φρυδιών της
 βύθισε τις λάμπες
 των γλαυκών ομματιών της
 στο νου σου...
 Ύστερα σηκώθηκε λέγοντας
 πως κάτι επείγον είχε να πράξει...

Εγώ ήμου η έγνοια της...
 Εμένα επισκέφτηκε!..
 'Φύγε μακριά της
 όσο είναι καιρός, παιδί μου!'
 με συμβούλεψε...

Τι τύχη αγγελέ μου!

Τι τύχη αγγελέ μου να συναυτηθούμε
 σ' άστρινο μονοπάτι
 ανάμεσα στις λυγαριές
 στου βαθυγάλατου τ' αναδίπλωμα...
 Τα γλαροπούλια έσκουζαν
 κάθε που χάιδευαν
 ερωτιάρικα τον αφρό
 και τα φιλιά πετούσαν...

Κι εσύ νεράϊδα μου ζύγιαζες
 ποια ζούδια να διαλέξεις,
 απ' τα βυζανιάρικα
 της πράσινης της γλύνας,

στρογγυλεμένω βράχων,
για να παίξεις.

Ο άνεμος μου κάκισε
κι έτρεξε να χαλάσει
την ειδυλλιακή στιγμή...
Σε χάριδεψε ξεδιάντροπα,
φίλησε, ξαναφίλησε
τα πράσινά σου μάτια,
νεράϊδα μου
κι εγώ κάκισα
με το δίκιο μου πια...

Σε είδα στ' όνειρο νεράϊδα μου
-μα ήσουν άγγελος
στ' αλήθεια...
Είχες καθίσει στην άκρη
του κρεβατιού μου
και δρόσιζες το μέτωπό μου...
Θυμήθηκα τη μάνα μου,
που κρατούσε τον πυρετό
μου 'κάτω'

σαν στέριωνε τη δροσούλα
στο μέτωπό μου...

Μην ανοίγεις τις πόρτες
και το κρύο
παγώνει την καρδιά.
Κάθεσαι δίπλα μου 'αύλη,
Καρδούλα μου,
στην άλλη άκρη του περάματος!

Τελικά...

Τελικά... τ' αποφάσισα...
να πάρω την ασηφόρα
και να βρεθώ στους κήπους
τ' ουρανού
με φίλους παλιούς... φτερωτούς,
πουλιά, φτερά κι αγγέλους...
Αυτά μ' απασχολούσαν!
Και με το που το αποφάσισα
και πήδηξα στην πράξη,

βρέθηκα στο κενό, στην ερημία
ολόμαυρης καταπακτής, φίλε!
Ούτε αγγελάκια,
μήτε φιλαράκια,
πουλιά ή φτερά...
και στην απόγνωσή μου
ο Κάποιος με λυπήθηκε,
μού 'δωσε ελιξίριο,
επέτρεψε και μου 'φτιαξαν
καινούργιο διαβατήριο!

Σαλώμη

Αν δεν ήμουν ο Ηρώδης...
 θά 'θελα να είμαι
 ο Γιάννης...
 Ερωτευμένη παθιασμένα,
 δεν χόρεψες για μένα...
 για 'κείνου χόρεψες,
 για να τον υδικηθείς...
 για να σου δώσω
 ό,τι πιότερο ποθούσες
 στην υποτυπώδη ζωή σου:
 την, 'επί πίνακι',
 κεφαλή του!
 Δεν άντεχες
 - αυτόμα κι η μάνα σου,
 χθαμαλό γύναιο της κλίνης μου-
 το χαράμισμα του Γιάννη...
 'φρωνή βοώντος εν τη ερήμω'!

Juliet... Romeo...

*Τα νιάτα είναι βιαστικά...
μεσ' την απελπισιά τους...*

*Juliet of Capulet...
Romeo of Montague...*

*Αχ νιάτα ασυλόγιστα,
αχ νιάτα ερωτευμένα,
που τη σταγόνα υπομονής
κι εκείνη της ελπίδας αφηγάτε
κι άπειρα μεσ' τα νιάτα σας
τ' σείρου την ιδέα κυνηγάτε!..*

*Σώματα όμορφα,
πώς άραγε υποκύπτετε αγνά
στης ανάγκης την πολιορκία!*

Τὰ χέρια πῶς να πλέξετε
τα χείλια πῶς να σμίξετε
έχετε έγνοια,
κλειδώνεστε ἔτσι στο αἶσθημα
και δεν υπολογίζετε
του κόσμου το φαρμάκι...

.....

Ἄνο παιδιά το παραμῦθι
Διάλεξε να πλέξει ο ποιητής
για να ριζώσει μέσα μας
την πίστη στην αγάπη!..

Τέλος
Βιβλίου Πρώτου

Κραυγές Σιωπής

Βιβλίο Δεύτερο

Το άγαλμα της Ελευθερίας

Τι ειρωνεία αλήθεια,
από γόνους επαναστατών
σμιλευτό
να βρίσκεσαι στημένο
στην καρδιά της απληστίας,
για να θυμιατίζεις τη ματαιότητα
των αγώνων μας.

Όμως εμείς,
σε λατρέψαμε
σου δοθήκαμε
χωρίς δισταγμούς,
χωρίς συμβιβασμούς,
χωρίς την αμοιβή
ή τον ελάχιστο έπαινο,
γιατί ο αέρας της ελευθερίας
φούσκωνε ανέκαθεν
τα πνεμόνια μας...

γιατί δεν νοείται ζωή
χωρίς Ελευθερία!

Απ' όλες τις ιδέες
ω Άλλη!..
σ' αγαπήσαμε πιότερο,
σε στήσαμε στο βάθρο
του Νου,
και αιώνια σε τιμούμε,
όμοια σ' όλα τα πλάτη
και μήκη
της γηραιάς μάνας μας...

Απορούμε λοιπόν
που το σύμβολό σου
τεράστιο, αμετακίνητο...
στέκεται αδιαμαρτύρητα
στο βάθρο του.
Θυμώνουμε εις μάτην!
Το ξέρουμε πια
πως κι εσύ ακόμη πουλιέσαι...
ανήκεις λοιπόν πιότερο

σ' εκείνους
 που σε πληρώνουν 'αδρά'.
 Κι όμως, κι έτσι ακόμα,
 εμείς οι αμετανόητοι,
 δινόμαστε για τα ιδανικά μας.

Τ' είναι;

Τ' είναι αυτό
 που μας κάνει να σιωπούμε
 στη νύχτα της ζωής
 σαν παρείσακτοι
 στον κήπο της Εδέμ;
 Τ' είναι εκείνο
 που μέσ' στους κήπους
 κάνει τ' άυθη
 να συμπαραστέκονται
 μ' ενοχή την ανθρώπινη
 μιζέρια;
 Τ' είναι εκείνο
 που στο πάρκο της χαράς

κάνει τις τρυφερές φωνές
 λυγμούς να θυμίζουν;
 Τι είναι εκείνο
 που κάνει την αγάπη
 επιθανάτιους καρπούς
 να τρυγίζει;

Αθάνατοι!..

Πίστεψα στο παραμύθι
 που λέει
 ότι αθάνατοι γινόμαστε
 φέρνοντας στον κόσμο
 τον καρπό της αγάπης μας!
 Κτύταξε γύρω σου...
 θα διαπιστώσεις συχνά,
 τι κατάρα είναι
 να είσαι γονιός!

Στην πολιτεία ετούτη

*Ακόμη και μέσα από
την θεόκλειστη θύρα
με δηλητηριάζει η μόλυνση
‘τούτης της πολιτείας.
Αναδύεται από την αδιάφορη
ανθρώπινη παρουσία
από την αδιαλλαξία
του ακοινώνητου,
από τον φόβο
που γεννά η υποψία
για το άγνωστο,
ή και το γνωστό,
για την ίδια τη ζωή...
Νιώθω την αναπνοή μου
να μολύνεται...
και είναι βέβαιο
ότι κάποια στιγμή...
θα με σκοτώσει!*

Και η φύση δεν αντέχει,
όμοια, όπως εσύ
όπως εγώ...
Με τα χέρια μας
την πνίγουνε εσύ κι εγώ...
Την σκοτώνουμε εσύ κι εγώ...

Στα εγκλήματα αυτού του είδους
δεν υπάρχει πισωγυρισμός
μήτε συγχώρεση.
Πεθαίνει η φύση
με την παρέμβασή μας,
και ανόητοι εμείς
την μοίρα της ακολουθούμε...
Και δεν γεννάται θέμα,
ποιο έρχεται πρώτο
η κότα ή τ' αυγό!..

Ναρκωτικές ουσίες...

*Οι ναρκωτικές ουσίες
πορωμένου κεκτημένου...
έχουν γίνει καθεστώς!
Κυκλοφορούν ελεύθερα...
Παρέχεται δια χειρός,
από ορατούς-αόρατους,
'Ψηλούς' ή χαμερπείς.
Πόσο στ' αλήθεια
μισούν τον άνθρωπο,
δες πώς τον ξεκληρίζουν;
Κι είναι η Χαρά του Χάροντα,
Κι είν' η χαρά δική τους!*

*'Εγκληματίες της ζωής,
το μισερό χρυσάφι,
σαράκι είτε να γενεί
κι όμοια μ' εσάς φρονιάς.
Να φαρμακώνει το είναι σας*

για το αλόγιστο του Νου,
 ω, θύτες, ω, δήμιοι των ψυχών!
 Έλλειψη παιδείας,
 κι ελπίδας,
 στέρηση αγάπης,
 ή μίμηση...
 η ανάγκη του ανήκειν...
 είναι αίτια -αείποτε νοσηρά-
 που σπρώχνουν στον γκρεμό.

Κι από κοντά η ηλίθια τόλμη,
 να θένε ν' αντικρύσουν
 την Αποκάλυψη 'ιδίους όμμασιν'!
 Ό,τι και να διακνηθεί κανείς
 σίγουρα είναι 'μέσα'.

'Μα... ανόητοι εγωκεντρικοί...
 ξέρουμε δα...
 πώς χειρίζεται
 τις μαριονέτες
 η ανίερη λατρεία!..
 του 'βρώμικου χρυσού'.

Πώς είναι δυνατόν
 να μην το αντιλαμβάνεστε...
 να μην το συλλαμβάνετε
 να μην το αντικρύζετε
 πως η ζωή, μοναδικά πολύτιμη
 για να την χαλαμίζετε,
 κάποια στιγμή
 τιμωρεί την κυνικότητά σας
 την 'εγκληματικότητά' σας
 την αγνωμοσύνη σας!
 Πώς μπορείτε να σκορπίζετε τη θλίψη
 να σκοτώνετε προκαλώντας πόνο;

Ο δικός σου ήλιος

Νόμισες πως 'ο ήλιος σου μαγεύει'...
 Σκέψου ετούτο:
 τ' όνομά σου δε θα γραφτεί
 όπως φαντάζεσαι
 με γράμματα
 ανεξίτηλα στον αιώνα...

Σήμερα οι Όμηροι,
 οι μεγάλοι τραγικοί...
 τα τέρατα ευφυΐας:
 οι Αϊνστάϊν, οι Νομπέλ...
 -που θεωρείς
 ότι ανήκεις στην παρέα τους-
 κουτεύουν να ξεπεραστούν
 -και η υπερβολή έχει τη θέση της!..
 Θέλω να πω
 πως ευφυΐες σαν του λόγου σου
 έχουν κατακλύσει τον πλανήτη μας
 μ' ένα τρόπο νοητό... βέβαια...

Οι πόρτες άνοιξαν αμέτρητες για όλους
 κι έτσι αμέτρητες στρατιές μυαλών
 παρελαύνουν στην πληροφορική...
 Λούφαξε επιτέλους... Γίνου μετριόφρων!
 Δεν είσαι το μοναδικό 'Φαινόμενο'!

Είναι γεγονός!

*Γέμισαν τα ερμάρια του μυαλού
 πληροφορία... και παραπληροφόρηση...
 Μια απελπιστική μαυρίλα,
 'στην τελική'... πραγματική σαπίλα!
 Καιρός να ξεκαθαριστούνε τα πολλά.
 Να σκουπιστούν, να ξεσκονιστούν
 να επαυροδιορθωθούν τ' αλλοτινά
 και... τα τωρινά να υοσηλευτούν:
 -οι υοοτροπίες του ασυνείδητου,
 του ευκαιριακού- να 'ξεβασκαθούν'.*

*Η πορεία είναι σύντομη,
 και επιτέλους 'who cares'
 για την ποίηση,
 τη στιγμή που η λαχτάρα
 του αιμοδιψή και του πουλημένου,
 καθορίζουν την πορεία μας;*

Στο σπίτι μας...

Στο σπίτι μας...

*Οι φοινικιές μας γέρασαν.
Το άνοιγμα του κύκλου μικραίνει
και έρπει η ώρα της κρίσης.*

*Κοντολογίς μαραίνονται
τα λουλούδια
και τα τραγούδια των παιδιών,
κι αυτά σιγούνε...*

*Τα πολύχρωμα πουλιά του Πάρκου
ξεχασμένα στην εμπιστοσύνη τους...
ταξιδεύουν στον δρόμο,
και ξαποσταίνουν
πάνω στις κολόνες
στα καλώδια του ηλεκτρισμού.*

Ξεχασμένα στην εμπιστοσύνη τους
 κάνουν κόρτε... φιλιούνται,
 Κάνουν τρέλες...
 όταν αίφνης 'το χέρι'
 αποφασίζει το 'κόψιμό' τους.

'Ζέστο το καϋμενούλι...
 έπαθε ηλεκτροπληξία!'

Ο ουρανός είναι...

Αν και κλαίει συχνά
 ουσιαστικά παραμένει γαλανός.
 Παρουσιάζεται αισιόδοξος,
 κουράστηκε όμως
 στη θωριά της απελπισίας
 μόνιμα κάτω από τη μύτη του!
 Συννεφιάζει λοιπόν και κλαίει...
 Και οι πτερωτοί ταξιδιώτες
 οι ταχυδρόμοι
 της ανάλαφρης ελπίδας

του γαλάζιου
συχνά μας εγκαταλείπουν.

Και οι φάλαινες ανύποπτες
στην αγκαλιά του γαλάζιου,
καλούν στο ταίριασμα...
τη στιγμή που οι Ιάπωνες
τις εκτελούν...

Ούτως ή άλλως τώρα πια
όλα καταβροχθίζονται
από μία ακόρεστη δίψη.
Βουλιάζουν σ' ένα πυθμένα,
υγρό ή στερεό,
γεμίζουν μία μαύρη τρύπα
κι όταν ακόμη το 'γαλάζιο'
της αισιοδοξίας
τα τριγυρίζει!

Εγώ...

Συχαίνομαι να λέω: 'Εγώ!'
 Όμως είναι τόσο προσωπικό
 όσο και τα λόγια ετούτα.
 Λέω λοιπόν 'εγώ',
 πως η ζωή δεν είναι όμορφη.
 Φορά μία μάσκα κυνισμού,
 κι ενός γέλιου μοχθηρού...
 που μοιάζει να μας φτύνει
 για την αθλιότητά μας.
 Ναι... αρέσκεται να μας περιπαίζει!..
 Οι ελάχιστα πραγματοποιήσιμες
 επιθυμίες μας
 αν την κάνουν εύγεστη,
 ποσώς μετριάζουν
 την κυνικότητά της!
 Μα κι εμείς...
 είμαστε αλήθεια άνθρωποι, εμείς;
 Sorry... *I believe we get what we deserve!*

Γλυκοχάραμα...

*Σαν εύρεις τον εαυτό σου
να ξυπνά στο γλυκοχάραμα...
έχεις λόγους να γιορτάζεις!
Αν ξημερώνει
κι έχεις μείνει άυπνος
έχεις λόγους ν' αγωνιάς!
Αν το γήρας σε βρει
κοιμισμένον
και καθόλου προετοιμασμένο...
μη φοβάσαι
τον φτερωτό άρχοντα
με τον λευκό χιτώνα
και την πύρινη ρομφαία!*

*Μα... εσύ τρέμεις!
Κι έτσι που κάνεις,
είναι το μόνο βέβαιο
πως θα σ' εύρει απροετοίμαστον!*

Η ανικανότητα... ο εκφυλισμός...

*Η ανικανότητα και ο εκφυλισμός
ήταν ανέκαθεν χαρακτηριστικό
των κατοίκων της πόλης μας.*

Εσύ όμως περπατούσες έτσι...

Απέριττη...

*Όμοια το κάλλος ή η υτροπή,
ο σεβασμός που του εμπνέει
ο θαυμασμός...*

*Ήσουν η εσχάτη πνοή της ζωής,
σώματος που σβήνει στο ηλιόφως
όταν πυρπολεί τη Δύση.*

*Ένα λουλούδι που φεύγει
που αυτοκτονά,*

από τη λύπη του μαρασμού...

Μια πνοή τελευταία

σε μια στιγμή φυγαλέα... ήσουν!

*Δεν την άκουσα τη φωνή σου,
είχε χαθεί...*

Κι εγώ όμως θα χαθώ,
 κάποια στιγμή.
 Δεν ξέρω αν κάποιος Έρωτας
 με σκεφτεί στην φυγή μου την άναυδη...
 Έτσι τη λέω...
 γιατί δε μπορώ ν' αντικρύσω
 τις άθλιες αλλαγές
 που μου επιφυλάσσονται,
 του θνητού!

Μπορεί ν' ανταμώσουμε...

Υπάρχει ελπίδα...

Ένα αγαλματάκι κατάλευκο...
 Αθώο, χαριτωμένο
 πάνω στο μνήμα σου...
 Τοποθετήθηκε εκεί
 για να μας πείσει η γλύκα του
 να θυμόμαστε...
 έναν άσπλαχνο: την αφεντιά σου!

Κρίμα στο άσπιλο αγαλματάκι
που άθελά του στήθηκε απάνω σου
σαν έμβλημα της καρδιάς σου...
Άθελά του μοιράζεται τη φήμη σου,
τώρα πια!
Καλά λένε, πως είναι ευτυχία
που ο χρόνος που διαβαίνει,
και τις απάνθρωπες μνήμες
μαζί του παίρνει!
Υπάρχει η ελπίδα της αθώωσης
και για 'τ' αγαλματάκι'
χάρην της Λήθης λοιπόν!

Ραβδώσεις!

*Του ήλιου οι αχτίνες
αυελέητα ραβδίζουν
τη γύμνια μας...
μα η ζωή μας εξαρτάται
από την παρουσία του.
Ας καλύψουμε το περίβλημά της
να ευεργετηθούμε.
Η επιτυχία απαιτεί εγκράτεια.
Κι εγώ σ' αγαπάω,
και σ' ανέχομαι...
όσο τραβήξει το αίσθημα.
Ποιος ξέρει;
ίσως και να το κουβαλάω στη φουγιά!
Τις αχτίνες του ήλιου μου
τις βαθιές ρωγμές του
στην ψυχή μου τις δέχτηκα.
Πόσο θα τις αντέξω όμως
που τη φθείρουν αργά, σταθερά;*

Μη νομίσεις...

*Μή νομίσεις
πως συχάθηκα τα πάντα!
Ακόμα αγαπώ τους ανθρώπους...
κι ας λέω κάποτε το αντίθετο!
Τους πονεμένους ποιητές
πιότερο,
για τον πόθο τους
να θεραπεύουν
τις ανθρώπινες πληγές,
όπως λένε.
Δεν βλέπουν
που θεόρατες καθώς είναι
και με αχόρταγα
τα χείλια τους,
έχουν μάθει
ν' απομυζούν,
και πίσω μόνο πίκρα
να ξερνούν!*

Διάβασα...

*Διάβασα και κατάλαβα
γνώρισα και διαπίστωσα
και όλα όσα διαβίωσα...
ενίσχυσαν την πείρα μου...*

*Κι όμως μυαλό δεν έβαλα
και αιώνια γκρινιαίζω
φρονιάζω ή σκοτώνομαι
για όσα νομίζω άκομψα,
άδिका ή φοβερά,
ενώ... καλά το χώνεψα
τα λόγια μου πως χάνω!..*

Να σας πω...

Να σας πω...

Δε χωρίζω τις σκέψεις μου

-θλιβερές ή άλλες!

Είναι γνωστό

πως φταίμε για το άγχος μας

και η πίκρα τ' αποπαίδι του,

μας κάνει να σκεφτόμαστε

το κούφιο της ζωής.

Νιώθει κανείς ότι...

όσο κι αν την παλαίψει

τη ρημάδα

κι όσο κι αν την στολίζει,

είναι το μόνο μάτσιο!..

Ο θάνατος παραμένει

μοναδικά αληθινός!

Ζητείται...

*Ζητείται... Χείρα
χάριν του βασιλικού.
Να τον σκαλίζει να τον ποτίζει,
να χειραγωγεί την πορεία του,
την ανατροφή του,
για να ομορφαίνει το χώρο του,
και τη ζωή των γύρω του
με τη μοσχοβολιά
του χαρακτήρα του.*

*Ζητείται... Χείρα
ν' απλώσει το χρώμα στον καμβά
την αξιόπιστη εικόνα της ζωής
την ομορφιά της,
την ασχήμια της ν' απεικονίσει.*

*Χείρα ζητείται
στη διδασκαλία αρμονίας*

για ν' απαλύνουν τα 'χοντράδια των
 ανθρώπινων χαρακτήρων'
 εκείνων,
 που στερούνται 'χαρακτήρος',
 τελικά...

Υπομονής Χείρα ζητείται
 για την εκπαίδευση σκύλου...
 ώστε να προστατεύει από τ' άγρια
 που ξαμολημένα μολύνουν
 τη ζωή μας.

Ζητείται Χείρα αγάπης
 για το στερημένο παιδί
 τ' ορφανό,
 το εγκαταλελειμένο
 τ' άρρωστο...

Ζητείται Χείρα φιλοτιμίας
 και πορτοφόλι γενναϊόδωρο
 για τα meals on wheels...

*Χείρα γενυααιοφυχίας στο γηροκομείο...
για τον ασθενούντα γέροντα...*

*Χάριν του 'ανθρώπου Σου'...
Χρειάζεται η Χείρα Σου,
Παντοδύναμε!
Αμήν!*

Ανταγωνισμός

Τ' είναι ο άνθρωπος!..

*Τηλεφώνησε απ' άλλο State...
Παράξενο μα τω Θεώ.*

*Άλλοτε σπάνιζε η μεταξύ μας
καλημέρα.*

*Ύστερα...
Είχαν χαθεί τ' αχνάρια μας
στα χρόνια!*

‘Τι κάνει η οικογένεια;’

Ρώτησε...

κι αποκαλύφθηκαν

με μιας οι διαθέσεις του.

Τη σύγκριση επεδίωκε

ημών κι υμών...

ή την άλλη

των ημετέρων κι υμετέρων

‘βλαστών’;

Κρύφτηκε η προσποίηση

το παίνεμα ξεκίνησε

αδιάντροπο, βαρύγδουπο...

‘Ο υιος μου... κάλλιστος

των Αυστραλών πιλότων ει!’

δήλωσε και πέρασε

στον δεύτερο

πάντα με κομπασμό...

Όμως κρυφτούλι με το άγχος του
 δεν το μπορούσε...
 Ν' ακούσει τα ημέτερα
 'φοφούσε'
 σαν ο μαζωχιστής
 την τιμωρία του!

'Καλά είμαστε
 κι αυτό πρωτεύει'
 είπα σιγά και ταπεινά...
 Α μπα! Δε τού 'φτανε' αυτό.
 Γ' αυτιά του για τα 'χείριστα...'
 διψούσαν...
 Κι ήταν απίστευτο, γι αυτόν
 πού 'κλεινε η φαλλίδα επιτυχίας...
 μεταξύ των ημετέρων και υμετέρων!..

Άκουσα μια βουβαμάρα...
 κι ένιωσα τέτοια λαχτάρα!..
 Αχ, βρε καρδούλα μου...
 μην τον κακοκαρδίσαμε;

Θά' πρεπε για χατίρι του
 ν' αλλάξουμε πορεία
 και να βουλιάξουμε βαθιά
 μεσ' την κακοτυχία;
 Νά 'χει να λείει
 σαν μας θυμάται...
 πόσο αλήθεια μας λυπάται!

Τι σου είναι ο άνθρωπος!..

Στο γλυκό Γλυκι

Στο γλυκό Γλυκι άραξα...
 για να μετρήσω την απόσταση
 της ζωής από τον Άδη...
 Τ' όμορφο ποτάμι, κρύσταλλο
 σε κύπελλο ήπια, να συνέλθω κάποτε!..
 Η πορεία έμοιαζε μακρυνή.

Αχ! Ήμουνα είκοσι χρονών!..

Στο γλυκό Γλυκί άραξα...
 Και 'στας καλένδας'
 -που δε μασούν τα λόγια τους-
 επιβεβαιώνεται
 το φαλλίδισμα του χρόνου.
 Ήταν και οι σημειώσεις
 με το καλέμι μου,
 απάνω τους!

Πέρασα στο λυκόφως, τι τα θες!

Μην πεις τίποτα...

Σ' εξορκίζω...
 μην πεις τίποτα...

Τ' άδειο ρούχο μου
 τό 'χα κρεμάσει στην αποθήκη...
 Ήταν παλιό, ήταν λερό...
 Σαρακοφαγωμένο ήταν...
 Το είχα φάει μοναχός

με την αγάπη μου,
 το είχα ρημάξει
 με το πάθος μου,
 το είχα σαρακιάσει
 με τη ζήλεια μου!..
 Άδειασα... κούφιασα
 δεν το χρειάζομαι
 τώρα πια...
 λέσι και έγινα...

Πολιτική λεσχηνεία!

Γρήγορος ο Γρηγόρης...
 Προσκάλεσε τους όμοιους...
 Για μια φορά ακόμη
 Πολλοί οι ενδιαφερόμενοι
 άνεργοι και επαίτες,
 μίλησαν, εξυβρίστηκαν
 κάπνισαν και χωράτεψαν,
 γι' όλα όσα σκάρωναν
 οι έντιμοι πολίτες.

Οι πυρκαγιές 'πληρώθηκαν'
'πολιτικοί' οι στόχοι!
τόλμησε ο νεαρός
ο επαίτης, ο τρελός'
ο περιφρονημένος,
ζυγίζοντας τα ζάρια...
'Οι εξάρεις ανήκουσε σ' εκείνους
που ξέρουν και κατέχουνε
τα ζάρια με τα εξάρια!..'
είπε καρφώνοντας το βλέμμα του
στ' αντίστοιχα δικά του:
'ζάρια... χωρίς εξάρια'!
Στο τραπέζι της ομήγυρης
ρίχτηκαν επιδέξια,
και η περιφρόνηση
κίνησε την οργή....
Σαν την παλάμη του
τα ζάρια είχαν γυμνώσει,
αδιάφορα κυλήσανε...
κολλήσανε στα νούμερα...
Αίφνης, τη λεσχηνεία τους
την είχε στέψει η αίγλη!

Ζω με την αράχνη μου

*Είναι γιατί αγαπώ τον κήπο μου
και ό,τι εκείνο αγαπάει
και τα άλλα όλα, όσα του αγαπούν!*

*Δεν έχω διάθεση να σας μπερδέψω
όμως η αλήθεια της αράχνης
είναι εκ των πραγμάτων πολύπλοκη...
Ένας μύθος και μια κόρη
έπλεξαν του ιστό της
κι αν ξέπεσε τώρα στα έντομα
ξέρει να τρώει και μεγάλα όντα!*

*Κι αν νομίζετε ότι πρόκειται
για νέο μύθο, κυττάξτε γύρω σας
και θα καταλάβετε.
Δεν πρόκειται για τον κολλώδη
ιστό της αλλά για το δήλητήριό της*

που διευκολύνει την απόρριψή μου
και την απομάκρυνσή μου από εκείνη...
από την περιοχή της...
κι ας αγαπώ τον κήπο μου...
Και η εργατικότητα και η επιμονή
που θεωρούνται εποικοδομητικά στοιχεία
στην περίπτωση της,
αφορούν την κατασκευή
συμμετρικής, όμορφης παγίδας
για τη σύλληψη επιπολαίων υπάρξεων
Προσέξτε λοιπόν κι εσείς,
την ΑΡΑΧΝΗ!

Να μη σας τύχει!..

Επιτέλους...

*Άς είναι κι έτσι...
τι να πω στον άνθρωπο
για το θέμα μου.*

*Ο θάνατος ανακατατάσσει
αυτού του είδους τις υποθέσεις...
Βάζει-βγάζει στα ράφια της
τα βιογραφικά μας,
τα εξετάζει...
τα αξιολογεί...
και... ή μας βγάζει στο φως
ή μας καταχωνιάζει στη Λήθη!*

*Άσχετα αν μόνες
-οι όποιες - αυτοχειρίες,
επισημαίνονται,
σχολιάζονται στις εφημερίδες...
ή στο ραδιόφωνο...*

-φοβάμε για τέτοια...
 οικτίζουμε τους φευγάτους κτλ...
 Στην ουσία μας τρομοκρατεί
 ο αήττητος κυρ-θάνατος.
 Δεν περνάνε πια τα αλλοτινά:
 φανταστικά ελιξίρια
 και τα: σου 'πα μού 'πες!

Η δημοσιότητα οφείλεται
 στον τρόπο αποδημίας...
 Περίεργος, ανατριχιαστικός
 κι οπωσδήποτε ηλίθιος τρόπος
 η αυτοχειρία!
 Ένα μυαλό δεν αφαιρεί
 τη μοναδική ζωή του
 που αν είναι κακιά
 έχει και τα καλά της...
 Επιφάνειες του νομίσματος 'ΖΩΗ',
 είναι επιτέλους!

Η μόνιμη αποδημία μας
 είναι και θέμα...

περιβαλλοντικής τάξης.
 'Αν είσαι και παππάς...'
 Τα άρρωστα καθαρίζονται
 γρηγορότερα
 τα γερά συμπληρώνουν
 τον κύκλο...

Ο Μίτος της -δώρο στην άφιξη μας-
 μας βοηθά να διανύσουμε
 τον λαβύρινθο της όσο πάει...
 Ταξιδιωτικός βοηθός είναι...
 Η τάξη του Νου θα βοηθήσει
 δοθείσης ευκαιρίας...

Χαλασιά μου... χαλασιά μου!

Η φωνή ράγισε τους νοητούς ήλιους.
 Κομμάτιασε τα πέτρινα στήθια
 και άνοιξε τους καταρράκτες τ'
 ουρανού... κι έτσι επισφραγίστηκε

το μακελειό της ζωής στα κάστρα της
μεγάλης πολιτείας...

Ψάχτηκαν οι γνωστοί ένοχοι
και οι αθώοι στη χαλασιά τους
δεν προλάβαιναν να κυττάξουν
τα αίτια του εγκλήματος...
Έψαχναν να βρούν
τα μέλη των δικών τους,
να τους συναρμολογήσουν
χάρην της τάξης που αιτούσε
η αποδημία τους.
Δεν υπάρχουν χειρουργεία
ή τεχνητά μέλη στον άλλο κόσμο...
Λείπουν οι νοσοκόμοι κατανόησης
και του παρηγορητικού χαμόγελου...

‘Χαλασιά μου!’
έσκουξε η γυναίκα δίπλα μου
και μαχαίρωσε το Νού μου...
χαντάκωσε την ηρεμία μου...

‘Πώς, άνθρωποι εμείς
και δεν θα συμπουέσουμε;’
‘Τίναμε πολλοί...
Κι η γη δε μας χωράει...
Και τ’ αγαθά της δεν αρκούν...
Ν’ αραιώσουμε τα σκόρδα
Έτσι... για να καρδαμώσουμε!..’
είτε και ξανάσκυφε
στο πολυτελές γραφείο του
ο ανέγγιχτος της δύναμης!..
‘Όπλα και ουσίες...
αυτά θα λύσουν
τα προβλήματά μας...’
συμπλήρωσε και διάταξε
την απομάκρυνσή μου
από την συνείδησή του...

‘Χαλασιά μου... αχ, χαλασιά μου!’

Μην θωρείς τη μοίρα καταπρόσωπο...

*Μην θωρείς τη μοίρα καταπρόσωπο
και τρομάξεις...*

*Γιατί και η Μέδουσα αιτούσε το ίδιο
για να πετρώνει την τόλμη
του θνητού...*

*Η μοίρα κυνηγά
ή καλοπιάνει τον τολμηρό
που το θράσος του
να την κυττάξει καταπρόσωπο
είτε του φτιάχνει
είτε τον κατασπαράζει...
Αν είναι η τόλμη δώρο,
ο Νους καθοδηγεί κι αποφασίζει...
Δεν ενδιαφέρεται
για το κρυφτούλι, η μοίρα.
Όμοια μ' αράχνη*

απλώνει τα χαρτιά της
 στην πράσινη την τσόχα
 για να πλανέψει κείνου
 που μοιραίνει...
 Χρέος του είναι την τόλμη
 να караδοκει
 μη γίνει 'τζογαδόρος'
 και τον ρουφήξει η δίψη της,
 πάντα για το χατήρι της!

Δραγάτηδες

'Βρε παιδιά οι δραγάτηδες...
 πού πήγαν οι δραγάτηδες;
 Τι τους κάνατε;
 Πού τους κρύψατε;
 Ή μήπως βεβαιωθήκατε για την
 εντιμότητά μας
 και τους καταργήσατε;'

Άκουσα κάπου πως άλλοτε
 ήταν στα μέσα και στα έξω...
 Πώς έρραβαν και έκοβαν...
 Πως αναγκάζοταν ο χωριάτης
 να τους υπολογίζει,
 πώς τους φοβόταν
 για τη δύναμή τους!
 Είναι αμαρτία και το ξέρω
 αλλά και κακό είναι μέγιστο...

Όμως αναρωτιέμαι...
 οι δραγάτηδες καταργήθηκαν;
 Κι αν ακόμα υπάρχουν,
 τότε πού ήταν όταν τρελοί
 κατάκαιγαν τον τόπο;

Η δολοφονία της ουτοπίας

Ένα παιδί σπάρραξε το φόβο του
 μέσα στο χάος της πύρινης κόλασης.
 Μια 'μεγάλη μάνα' σύρθηκε

στο κατώφλι της
για να προσκυνήσει
τον Αφέντη του Άδη.

Μπαρουτοκαπνισμένος ο άντρας
-ο πόλεμος διεξάγεται
μ' εμπρηστικές ύλες-
με κλαδιά πικροδάφνης
λυσσαλέα παλεύει
τον αδηφάγο εχθρό του.
Πώς λάμπουν μεσ' τη νύχτα
τα αδυσώπητα μέτωπά της!
Μην τα βάζεις μαζί της!
Περήφρανη, αδιάφορη, θαυατερή,
γλύφει, η αδηφάγα,
και καταβροχθίζει,
στον πύρινο οχετό της
ό,τι αγκαλιάζει!

Ο πυροσβέστης πνίγεται
στο πεδίο του αγώνα
κι ένα ελικόπτερο

μάταια δροσίζει τα ζωντανά
 που ακίνητα τριζοβολούν,
 -ελάχιστη η διαμαρτυρία τους-
 όρθια υποκύπτουν στη μοίρα τους...

Η νια ορμά ν' αρπάξει
 το σαστισμένο παιδί
 με τη λάμια ξωπίσω της,
 η αδηφάγα, η μελλοθάνατη
 στα κόκκινα,
 στα μαύρα,
 στα σταχτιά
 την τρέχει άνεμος τρελός!..

Ο γέροντας βιάζεται
 στ' αδύνατα πόδια του
 για ν' αντικρύσει
 τις στάχτες της ζωής.

΄Γιατί; Γιατί; Γιατί; ΄Ρωτάς,
 και δεν υπάρχουν απαντήσεις
 μονάχα... κριτικές

άλλοτε ηλίθιες,
 άλλοτε πονηρές...
 και πάντα μισαυθρωπινές...
 νέες πληγές ανοίγουν.

Έτσι δολοφόνησαν την ουτοπία...
 Κάποιοι ασυνείδητοι
 Έλληνες-αυθέλληνες!

Μη μιλάς!

Χτες ακόμα έλεγες
 άξια κι επάξια, πως είσαι...
 σου πρέπει εμπιστοσύνη...
 Πως τα πολύτιμα προικιά σου
 να διαφυλάξεις μόνη σου
 πως είσαι ικανή.
 Πονώ, -πώς να στο πω;-
 είναι βαρύ, πολύ βαρύ
 φριχτά αληθινό
 -δεν ξέρω αν πρέπει να το πω-

κλονίστηκε η εμπιστοσύνη μου
σ' αυτό που εκπροσωπείς...
Κάποια παιδιά σου
–αδέρφια μου κι αν είναι!–
άρρωστα... είναι.
Κι ούτε στους ξένους...
την ασυνειδησία θα φορτώσω.
Σαν Έλληνες τα καταφέρνουμε καλά
σε κάτι τέτοια.
Φέρνουμε στην πλάτη μας
βαριά κληρονομιά
κάνουμε έκτροπα, πολλά...
γινόμαστε 'εκτρώματα'
της φάρας μας,
είμαστε
απόγονοι του Εφιάλτη!

Ταυροκαθάψια!

Ένα κόκκινο πανί κυμάτισε
 στον ουρανό
 και οι ταύροι ξεχύθηκαν
 ν' αναδύσουν από τον λαβύρινθο
 την αλήθεια
 -μάτια βέβαια-
 γιατί οικτρή καθώς είναι
 καταχώνεται από τα συμφέροντα
 πέρα από του Θεού τους το βασίλειο
 σ' εκείνο που ζηλότυπα φυλάει
 ο Κέρβερος
 και στο κόλπο για το ξεπούλημα
 των συνενόχων... όποιοι κι αν είναι!.

Μην το φάχνεις λοιπόν...
 Θ' απογοητευτείς...
 Τέτοια μυστικά εμείς
 -παιδιά του Δυσσέα-

ξέρουμε και τα θάβουμε
 βαθιά μέσα μας και μην ακούς
 τους καλοθελητάδες!
 Άκου με: το μέσον περιορίζεται
 στον 1^ο βαθμό συγγενείας!

Αγαπητή μου Συνείδηση...

Θεωρώ καθήκον μου
 να σε ειδοποιήσω για το αδίκημα
 που διέπραξα...
 Είπα την αλήθεια
 στους κουφούς μόνο,
 γιατί εκείνοι που ακούνε,
 κάτι τέτοια,
 τα γράφουν
 στα παλιά τους τα παπούτσια.

Τώρα πια καήκαμε για τα καλά!

*Καμμένοι και τσουρουφλισμένοι
 τώρα πια,
 αναρωτιέμαι
 ποια φωτιά είναι χειρότερη:
 εκείνη της Αφέντισσας Φωτιάς,
 ή η άλλη
 των συναυθρώπων μας – τεράτων;*

Τα ξέρω...

*Μη χάνεις τον καιρό σου μαζί μου...
 Τα ξέρω όλα...
 Το μόνο που δεν ξέρω
 και περιμένω να τ' ακούσω
 από την αφεντιά σου
 το έχει καταπιεί
 ο υκρεμός της λήθης σου,*

γιατί θαρρείς
 εκεί που γκρεμοσακίστηκε
 θα σε γλυτώσει...
 Ξέχασες όμως
 ότι δεν είμαστε στον Άδη ακόμα,
 επομένως γινόμαστε διάφανοι
 στο φως του ήλιου!

Ξέρασέ το λοιπόν!

Δεν ρώτησα πολλά...

*Δεν ρώτησα πολλά...
 Δεν ήθελα να προδοθεί
 η ανάγκη μου για την αλήθεια.*

*Η κλεψύδρα άφηνε τους κόκκους
 να γλυστρούν τόσο γρήγορα
 που νόμισα πως στο τέλος της
 θα χανόμουν με το χρόνο που έρεε.
 Ανάπνευσα και ρώτησα ξανά:*

'Την ρώτησες λοιπόν την κουκουβάγια;
 Με κύτταξες και είπες:
 'Μόνο να ρωτάς θέλεις...
 να ρωτήσω κι εγώ κάτι:
 αφού ξέρεις,
 δε μιλώ με σαρκοφάγα
 γιατί ρωτάς;
 Αυτή κατασπάρραξε το μυστικό
 της υφίτσας
 όταν την κατάπιε μονοκόμματη...
 τώρα αν κατάπιε και την αλήθεια
 ολόκληρη...
 εγώ πού να το ξέρω;
 ούτε και που θέλω
 να το μάθω!'

Σκέφτηκα τον παραλληλισμό...
 και ακόμη πως η κουκουβάγια έπαυσε
 να εκπροσωπεί τη σοφία!
 Είναι απλά... ένα σαρκοφάγο πουλί!

Μια πορεία...

εγώ... εσύ...

*Το μερολόγιο μου
τραβώ από ερμάρι
μπιστικό...*

*Δεν έχω ανάγκη να κρυφτώ
Όμως το ολοφάνερο μυστικό
είναι ολοδικό μου.*

*Σημειώνω τις μέρες
καταμετρώ τις νύχτες
καταγράφω... σκέψεις.*

Λέω 'καταγράφω'...

*Γιατί η μνήμη έχει ανάγκη
από μια υποστήριξη.*

*Ερμαί της πορείας μου
Φανοί στην κακοτράχαλη
ανηφόρα της,
είναι οι καταθέσεις μου,
φιλενάδα...*

Σκέφτομαι ξέρεις το στίγμα σου...
το στίγμα μου...
την ηλακκάτη της γιαγιάς μου...
που κάποια στιγμή
μετρούσε η συντροφιά της
παρά το σύνολο τόσων φωνών
οικείων... ξένων...
Το στίγμα της πορείας
ίσως μετράει πιότερο...
και το κουβάρι της γιαγιάς μου
γαλάζιος μίτος στο λαβύρινθό της,
όμοια κι εγώ...
και τον κρατώ σφιχτά
με χέρια που ματώνουν
για δεν μπορώ να τ' αφήσω.
Τρέμω μήπως χαθώ
στην ανηφόρα-κατηφόρα της τρέλας...
Θεέ, Θεέ, Θεέ μου
και νιώθω την αγωνία σου φίλη...
που δίδυμη της δικής μου... είναι
και αδερφή ψυχή

-κι ας μη μ' αρέσουν τ' ακραία ρήματα!
 Αμαζόνες του στίχου
 τον πιλατεύουμε,
 τον πολεμάμε,
 τον αγκαλιάζουμε
 -ερωμένες του πια-
 τον στρώνουμε στη χάρτα
 τη ζωής μας
 και σκεφτόμαστε
 ποιον τάχατις θ' αγγίξουν;
 ποιόνα θα συντροφέψουν;
 ποιον θα διδάξουν;
 ποιος θα τους αγαπήσει;
 -αχ, κι είναι δίσεκτοι οι καιροί!

Σ' ερμάρι όμως δε θα σε κρύψω
 στοχασμέ
 παρά μονάχα ημερομηνίες
 κι αποδείξεις,
 ότι πορεύομαι την γήϊνη πορεία μου....
 κατά πως αρέσκομαι...
 Αυτό δεν είναι που μετράει;

'Don't fence me in!'

Πρόβαλες μέσα από το φως...
 Γητευτής ήσουν μάτια μου!..
 Απέβης το άστρο μου...
 τυχερό, γούρικο...
 άπλωνα τα χέρια μου
 και σ' έσφιγγα πάνω μου
 κι ευχόμουν να γίνω ένα μαζί σου,
 ήσουν το ίνδαλμά μου!...

Ανθρωπε...
 τα φαινόμενα σίγουρα απατούν!
 Σ' ανύποπτο χρόνο
 -άφοβα μα τω Θεώ-
 ξεγυμνώθηκες μπροστά μου,
 αποκάλυψες τα ταλέντα σου:
 του 'διατάζειν'
 και το αίτημα της 'υποταγής 'ΜΟΥ'
 στα θέλω σου!..

Διέσυρες έτσι την προσωπικότητά μου,
 και καταπάτησες τα δικαιώματά μου!
 'Don't fence me in!'

I screamed over and over with no success!
 Ναι έτσι ήταν: ούρλιαξα εις μάτην!

Χωρίς μόχθο είχες πετύχει να σαρώσεις
 τη βούλησή μου, την ύπαρξή μου.
 Πέτυχες να με βάλεις
 -μαρονιέτα... πια-
 σε μάντρα νοητή
 με τοιχεία περιωπής
 ηλεκτρικών καλωδίων...

Πέτυχες να γίνω ο επαναστάτης
 που είμαι!..

Τρέχεις και δε σε φτάνω...

*Χάθηκες ξανά μέσ' στον καθρέφτη.
Αχτίνα ήσουν
και πώς να σε προλάβω;
Δεν πρόλαβα
να σε χωνέψω καν... γλυκειά μου!*

*Στάσου ετούτη τη φορά,
μίλησέ μου.
Είναι ανάγκη να σε φαχουλέψω
για να σε υιοθετήσω,
για να σε αγαπήσω τελικά.*

*Η διαδικασία ετούτη
αποτελεί την προϋπόθεση
της καταγραφής σου στο
πρόσωπο σελίδας του βιβλίου μου.
Στόχος μου, είναι ν' αγαπηθείς
πιότερο απ' ότι σε αγάπησα εγώ!*

Ο ρόλος μου είναι παθητικός...

Σου επιτρέπω να με φράξεις...
 Να με κυττάξεις *inside-out*!
 Να με διαπεράσεις
 με τα μάτια του Νου και της Ψυχής
 -μπορείς; Είσαι τσάμπιον .
 Ποιος τό 'πε πως είμαι τέλειος;
 Ούτε και που θα ήθελα να είμαι, τελικά.
 Το φαντάζεσαι;
 Δε θα ήμουν καν εγώ...
 Εγώ... ο ατελής, ο χαμερπής
 ανθρωπάκος,
 ο του πεζοδρομίου,
 που με το κομπολόϊ μου έχω συνηθίσει
 να μετρώ τα βήματά μου,
 όσα παίρνει
 για να βρεθώ σ' ετούτο τον μπάγκο,
 για να κυττάζω τα παιδάκια
 να παίζουν με τα χρώματα,

να μετρούν, με χίλια λάθη τις πετρούλες
 και να τις θησαυρίζουν,
 σα νά 'ταν πολύτιμοι 'Αφρικανοί'.
 Εγώ που μουντζουρώνω το χαρτί
 Με φηγούρες που γελούν
 -μόνο παιδιά, όλα πλάσματα
 της Γαίας!
 'Κατάλαβα!'
 Αν είναι έτσι... μου αρέσεις!
 Μπορεί και να γίνουμε φίλοι τελικά!'

The birdman

'Γνωστοί οι κάποιοι φτερωτοί
 -ένας Θεός-
 κι άλλοι φανταστικοί
 -τους λέμε αγγέλους!-
 'Η ακόμη κάποιοι,
 που θά 'θελαν να είναι
 ή που προσπάθησαν να γίνουν!
 Τουλάχιστον να υπήρχε ένας

να μας μιλήσει πρώτο χέρι
για το συναίσθημα της πτήσης
μ' αληθινά φτερά!'

‘Μην κάνεις έτσι!
Κάντο εσύ. Υπάρχει τρόπος.
Πάτα σε μια κορφή,
δέσου στο αερόπτερο...
και θα νιώσεις...
τι εστίν νά 'χεις φτερά...
υποδύου λοιπόν ότι πετάς
με δικά σου...
αν και νομίζω ότι το άλλο πέταγμα,
εκείνο της ψυχής,
αυτό που καλούμε ανάταση...
είναι το ουσιαστικό,
Και κάτι ακόμα:
όποιος το πετυχαίνει
δε χρειάζεται φτερά,
στον όποιο αιθέρα τελικά,
για να γνωρίσει
την αληθινή ελευθερία!'

Περιεχόμενα

Τίτλοι	σελίδες
<i>Γενικός Τίτλος: Ψιθυροί</i>	
<i>Εισαγωγή</i>	5-30
<i>Λογάρια Αγάπης-Βιβλίο πρώτο</i>	31
<i>Μ' αγαπάς αλήθεια;</i>	33
<i>Κορίτσι- Καρυάτιδα Ερωφύλη!</i>	35
<i>Ω, Έρωτα... αχ έρωτα!</i>	39
<i>Ήλιος ζεστός</i>	42
<i>Γλυκειά μου Ωδύνη</i>	44
<i>Ο λεύτερος Λευτέρης...</i>	46
<i>Μια χούφτα αγάπη</i>	52
<i>Παίξε</i>	55
<i>Μετριέται η αγάπη;</i>	59
<i>Μίλα μου αγέρα...</i>	60
<i>Νά 'μουν η 'Αρετούσα'</i>	61
<i>Του τρίτου κόσμου Παιδί</i>	62
<i>Η αγάπη είναι...</i>	64
<i>Αγαπάω ένα σύστημα</i>	65
<i>Ψέματτα και τερτίπια...</i>	67
<i>Νόμιζες πως την αγαπάς...</i>	68
<i>Πώς σ' αγαπάω βρε 'Μάνα μου'!</i>	70
<i>Η μάνα... Ο πατέρας...</i>	72

«Γέφυρα στεναγμών»	73
Ποτάμι Ανάγκης σε ταξιδεύει	77
Νύχτα αφέγγαρη...	80
Και πού να δεις χαρές!..	83
Η αγάπη μου φυλαχτό σου!	86
Το τραγούδι της ευτυχίας	87
Το μυριοειπωμένο:	
‘Πόσο μ’ αγαπάς;’	89
Ο φίλος μου...	91
Ο φίλος μου... ο σκύλος μου...	93
Έχε γεια φίλε!..	94
Άκουσε λιγάκι του κόσμου τις φωνές και θαύμασε!	
Οι μαύροι γείτονες	
Οι λευκοί γείτονες	95
Ένας κυκλώνας είσαι!	96
Ποιο είναι το χρώμα σου αγάπη;	98
Χρόνια πολλά... (Βοριά)	101
Στην όχθη του Αχέρουτα...	103
Αγάπη; Μου είναι Άγνωστη!	106
Λιθινές Λεπίδες	110
Το θεριό	115
Η μάσκα της ντροπής	117
Χαρά μου	118
Οι λάμμες...	119
Τώρα... τώρα...	119

<i>Ας με μισείς...</i>	120
<i>Είδες;</i>	121
<i>Οι Εσπερίδες...</i>	122
<i>Τι τύχη αγυγέ μου!</i>	123
<i>Τελικά...</i>	125
<i>Σαλώμη</i>	127
<i>Juliet... Romeo...</i>	128
<i>Κραυγές Σιωπής-Βιβλίο Δεύτερο</i>	131
<i>Το άγαλμα της Ελευθερίας</i>	133
<i>Τ' είναι;</i>	135
<i>Αθάνατοι!..</i>	136
<i>Στην πολιτεία ετούτη</i>	137
<i>Ναρκωτικές ουσίες...</i>	139
<i>Ο δικός σου ήλιος</i>	141
<i>Είναι γεγονός!</i>	143
<i>Στο σπίτι μας...</i>	144
<i>Ο ουρανός είναι...</i>	145
<i>Εγώ...</i>	147
<i>Γλυκοχάραμα...</i>	148
<i>Η ανικανότητα... ο εκφυλισμός...</i>	149
<i>Υπάρχει ελπίδα...</i>	150
<i>Φαβδώσεις</i>	152
<i>Μη νομίζεις...</i>	153
<i>Διάβασα</i>	154
<i>Να σας πω...</i>	155

Ζητείται...	156
Ανταγωνισμός...	158
Στο γλυκό Γλυκί	161
Μην πεις τίποτα...	162
Πολιτική λεσχηνεία!	163
Ζω με την αράχνη μου	165
Επιτέλους...	167
Χαλασιά μου.... χαλασιά μου!	169
Μην θωρείς τη μοίρα καταπρόσωπο...	172
Δραγάτηδες	173
Η δολοφονία της ουτοπίας	174
Μη μιλάς!	177
Ταυροκαθάψια!	179
Αγαπητή μου Συνείδηση...	180
Τώρα πια καήκαμε για τα καλά!	181
Τα ξέρω...	181
Δεν ρώτησα πολλά...	182
Μια πορεία...	
Εγώ... εσύ...	184
'Don't fence me in!'	187
Τρέχεις και δε φτάνω...	189
Ο ρόλοσμου είναι παθητικός...	190
<i>The Birdman</i>	191

Η συγγραφέας, Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου-Elles

